EUGENIA RILEY

Atractie irezistibilă

Traducerea şi adaptarea în limba română de

TITUS NEGREANU.

ALCRIS

Capitolul 1

NICKIE STELLAR era furioasă.

Se plimba prin biroul avocatului, după ce recitise scrisoarea pe care acesta tocmai o primise de la avocatul soţului ei.

- La naiba! Jason contestă totul!

Azvârli hârtiile pe masă, iritată la culme.

- Nickie, linisteste-te! încercă s-o potolească Don Amory cu glas ferm. Era un bărbat zvelt de treizeci si ceva de ani, cu chelie si cu un zâmbet amabil.

Nickie se prăbuşi în fotoliul din faţa biroului si cu degetele desfăcute îsi trecu mâna prin părul brunet tuns scurt. Venise direct de la ora de gimnastică si, în pantalonii negri strânsi pe picior si cu puloverul imens, părea o scolăriţă nostimă si nu o femeie matură de douăzeci si sase de ani. Faţa rotundă cu

ochii negri strălucitori, cu năsucul cârn si gura frumos desenată era tot atât de tinerească desi exprima vizibil furia intensă, abia reţinută, a femeii scandalizate.

- Nu-mi vine să cred că-mi face una ca asta, pufni ea, împingându-si cu un gest nervos ochelarii spre rădăcina nasului. Nu i-am cerut nimic, desi as fi fost îndreptăţită... doar l-am

ajutat atât de mult în afaceri...

- Ar fi trebuit s-o faci, întări Don spusele ei.

- Tot ce pretind este doar ceea ce am avut de la început... si el contestă până si asta. îmi vrea casa de pe plajă!

- Nickie, interveni Don răbdător. Problema e că acea casă este proprietate comună. Ai dobândit-o după căsătorie...

- Am mostenit-o de la mătuşa Grace, îl întrerupse ea înfierbântată.

- Ştiu. Dar ce-as putea să spun? Că individul este un ticălos... Mi se pare evident că Jason nu vrea divorţul si cred că e cazul să te previn că partajul va fi destul de complicat... îi vom da însă cu bine de capăt, în cele din urmă.

- Nu vreau să se ajungă la asa ceva. As fi preferat să rezolvăm chestiunea în liniste, în afara tribunalului. Vreau ce e al meu, nimic altceva.

- Jason nu va accepta asta fără luptă, răspunse Don cu ton profesional.

Nickie inspiră adânc si rămase o clipă nemiscată evaluând perspectiva.

- Ei bine, dacă Jason va vrea să ne bălăcărim, atunci ne vom bălăcări! exclamă ea hotărâtă.

Don o privi cu atenţie, apoi continuă calm:

- Nickie, desi nu este întru totul în interesul

meu, mă simt obligat să te întreb dacă tu esti sigură că vrei acest divorţ.

- Absolut!

- O.K.! Nu mai insist. Te-am întrebat fiindcă implicarea emoţională a clientului...

- Da?

- ...da, câteodată în sufletul unei soţii rămân mai multe sentimente decât vrea ea să recunoască în calitate de client.

Nickie tăcu tulburată, cu gândurile răvăsite... „In sufletul unei soţii rămân mai multe senti-mente...”

Don îsi scutură capul, aproape violent.

- Te-am sfătuit să n-ai nici un contact cu Jason, acum însă cred că s-ar putea să fie nevoie să vorbesti cu el.

- Don, nu l-am mai văzut pe Jason si nici n-am mai vorbit cu el... din acea noapte cumplită de la spital.

Probabil că el încă mai crede că s-ar putea cumva strecura înapoi în viaţa mea, dar sunt hotărâtă să-l fac să simtă că treaba e foarte serioasă.

Don încuviinţă din cap resemnat.

- Te înţeleg. Ar fi bine să încerci, totusi, măcar un telefon. Ce zici?

- Bine.

- ...Şi anunţă-mă si pe mine ce spune.

- Desigur.

Se ridicară amândoi în picioare si Don zâmbi optimist.

- îţi doresc succes si... noroc!

- Mulţumesc, am nevoie. Nu sunt sigură că am vreo sansă cu Jason, dar pot să încerc.

- îţi ţin pumnii...

Nickie îsi trecu peste umăr breteaua posetei imense si iesi din biroul avocatului.

PORNI MAŞINA si se îndreptă spre locuinţa ei, din cartierul vestic al Houstonului.

Ziua friguroasă de noiembrie era în perfectă concordanţă cu dispoziţia ei. în jur, clădirile înalte erau învăluite în amestecul tipic de ceaţă si gaz de esapa- ment. Totdeauna Houstonul i se păruse un oras al contrastelor. Pe cât era de mohorât si deprimant, pe atât de strălucitor si plin de promisiuni putea fi a doua zi.

Nickie ajunse acasă. Mâncă imediat un sandvis si răsfoi prin corespondenţă. Se aseză apoi pe canapeaua albă si rămase cu privirea la telefon. Sperase să afle de la Don că se avansase cu divorţul, si în loc de asta... „Blestematul de Jason!”

Nu vorbise cu el de nouă luni. Desigur, el telefonase si-i trimisese flori, dar ea refuzase să-i răspundă la telefoane si-i returnase florile. Avusese nevoie de aproape sase luni ca să-si

adune curajul să pornească divorţul. Iar acum, Jason bloca totul.

Isi scoase ochelarii si-si frecă rădăcina nasului. Incă nici acum nu era sigură de ce se căsătoriseră. Intre dinamicul Jason Stellar si miniona Nickie Smith era o nepotrivire evidentă. Era însă sigură oricum, că se îndrăgostise de el din prima clipă...

Isi goni gândurile din acest teritoriu periculos si se strădui să se concentreze asupra prezentului. De ce se împotrivea oare Jason mersului firesc al divorţului? Nu păruse niciodată o persoană răzbunătoare. Atunci ce îl motiva? Vina? încăpăţânarea? Mândria? Frustrarea sexuală?

Nickie oftă. Viaţa lor amoroasă fusese aproape mereu agitată si fără îndoială, lui îi convenea s-o găsească acasă pe micuţa lui nevestică, atunci când se întorcea din lumea lui strălucitoare si plină de farmec. Dar acesta era un rol pe care ea nu mai voia să-l joace, mai ales după cele întâmplate...

Nickie strânse din dinţi si se întinse spre telefon. Cu mâna tremurătoare, ridică receptorul si apăsă tastele numerice. îsi simţi inima zvâcnind nebuneste în timp ce asculta semnalul sonor de la celălalt capăt al firului.

- Firma Stellar!

Nickie inspiră adânc si-si învinse tulburarea.

- As dori să vorbesc cu Jason Stellar.
- Cine îl caută, vă rog?
- Nickie Stellar.

Vocea centralistei deveni imediat mai puţin indiferentă.

- O, da, doamnă Stellar! O clipă, vă rog! Vă fac imediat legătura.

Auzi vocea surprinsă a lui Jason.

- Nickie?!

Disperată, îsi simţi îndârjirea prăbusindu-i-se si înţelese de ce-l evitase atâta timp. Dacă doar glasul lui avea acest efect cum va fi în stare să-l înfrunte personal?

- Nickie? Te simţi bine?
- Bună, Jason, reusi ea să articuleze cu glas stins.
- Vai, dragă! Ce surpriză plăcută!

Indignarea îi întări curajul.

- Lasă amabilităţile, Romeo! răspunse ea mai ferm. Ştii prea bine de ce am sunat.

- Intr-adevăr?
- As dori să încetezi să te mai opui indirect divorţului.
- Dar, draga mea, replică el îndată cu ton blajin. Eu nici nu vreau acest divorţ. Asadar, cum să nu mă opun?

Cuvintele „draga mea” îi zdruncinară din nou

argumentele.

- Jason, este inevitabil!

- Din punctul tău de vedere. Din al meu, este inevitabil să nu rămânem împreună.

- La naiba, Jason! Incetează cu glumele! Ştii că n-ai nici o sansă dacă ajungem în faţa curţii.

- Atunci, dă-i drumul! Să mergem la tribunal. Exasperată, aruncă în discuţie chestiunea care o deranja de fapt cel mai mult.

- Cum poţi contesta proprietatea mea asupra casei de pe plajă, de la Galveston? Ştii bine că mie mi-a lăsat-o mătusa Grace.

- Iţi imaginezi că m-as putea despărţi de casa aceea după tot ce am trăit împreună acolo? Cu gândul la amintirile dulci pe care vorbele lui le treziseră, Nickie tăcu mai multe clipe.

- Vreau ceea ce îmi aparţine, insistă ea.

- Şi eu!

- Dacă te referi si la mine, să stii că nu mai sunt a ta. Am o altă relaţie. Chiar vreau să mă mărit cu el, minţi ea exagerând.

- Te-ai culcat cu el?

- Asta nu te priveste!

- Nu uita că încă esti soţia mea, sublinie el agresiv. Şi dacă vrei să ai cea mai mică sansă cu divorţul ăsta, e mai bine să-mi spui adevărul. Nickie ezită gândindu-se la toate consecinţele răspunsului. Evită să mintă în continuare.

- Nu, nu m-am culcat cu el, desi... M-am oprit înainte de adulter, chiar dacă tu n-ai făcut-o.
- Nickie, niciodată nu te-am trădat, se dezvinovăţi
el.
- Mă faci să râd.
- Nu, nu mint. Tăcură câteva clipe lungi... Nickie, reluă el absurd discuţia, hai să ne împăcăm. Uite, ne-am despărţit atât de brusc. Am fost îmândoi atât de îndureraţi de pierderea copilului, iar tu nici nu m-ai lăsat să-ţi excplic...
- Să-mi explici? îl întrerupse ea lividă. Să explici că veneai la spital direct din patul altei femei?
- Nu m-am culcat cu Tracy, insistă el. De ce nu vrei să mă crezi?
Nickie pufni sarcastic.
- Cum să te cred?! Parfumul pe care-l emana cămasa ta nu era, sigur, al meu.
- Ştii bine că sunt înconjurat tot timpul de femei. în afacerea pe care o am, este inevitabil.

- Asa cum spuneam, si divorţul este inevitabil.
- Nickie, acordă o sansă împăcării, insistă el cu ton rugător. Dacă nu va merge, promit să accept divorţul.
Oftă, derutată la propunerea lui.
- Şi... în ce ar consta... împăcarea?

- Să te întorci în viaţa mea!
- Şi în patul tău?
- Desigur!
- La dracu’ Jason! răbufni ea revoltată trântind receptorul.

Rămase o clipă năucită. Isi muscă buzele si izbucni în lacrimi.

STEPHANIE BURNS, secretara lui Jason Stellar, se precipită în birou când îl auzi pe seful ei izbind cu putere telefonul.

- Vă simţiţi bine, domnule Stellar?

Jason era lângă fereastră. Incruntat si cu mâinile înfundate în buzunare, privea cerul nervos. Vizibil indispus, era totusi extrem de chipes. Inalt, blond, cu ochi albastri, era imaginea perfecţiunii masculine clasice.

Stephanie lucra la firma Stellar doar de câteva luni si imediat ce se angajase, îl considerase pe

patron deosebit de atrăgător. Acum circula zvonul că în curând va divorţa si deci devenea disponibil.

Jason se întoarse spre ea si se strădui să schiţeze un zâmbet.

- Totul e O.K. Scuză-mă dacă te-am speriat.

- Eram doar îngrijorată. Să nu vă aduc ceva?

- Nu, mulţumesc. Se uită la ceas. Uite, e deja două si jumătate si având în vedere că e vineri poţi să pleci să-ţi începi weekendul.

- Sunteţi sigur?

- Nu mai avem nimic presant pentru azi.

- Perfect... în acest caz... Porni spre usă, apoi ezitând se opri si se întoarse. Domnule Stellar, împreună cu câţiva colegi, ne întâlnim diseară la un păhărel, la mine în apartament... Dacă nu aveţi alte planuri... as fi încântată să veniţi...

Jason ridică o sprânceană, plăcut surprins.

- Drăguţ din partea ta, dar... sunt ocupat.

Stephanie nu încercă să-si ascundă dezamăgirea.

- Regret, domnule Stellar... Distracţie plăcută în weekend!

- La fel si ţie si... mulţumesc pentru invitaţie.

Jason se întoarse la birou si se aseză cu un oftat în
fotoliul de piele. Cu doi ani în urmă, ar fi acceptat cu plăcere si fără să se gândească prea mult la sentimente, ceea ce atrăgătoarea blondă tocmai îi oferise.

înainte de a o întâlni pe Nickie nu-si făcuse niciodată probleme cu femeile, căci aproape toate îl găseau irezistibil. Ea făcuse însă o excepţie.

Fusese încântat să-i audă din nou glasul după atâta timp. Conversaţia promitea să decurgă pozitiv până când el stricase totul cu aroganţa si pretenţiile lui prea grăbite. Spera ca Nickie să

mai acorde o sansă căsniciei lor si procedura divorţului îi oferea o ultimă si firavă modalitate prin care să se mai agaţe de ea.

îi era dor de ea, o iubea. Nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus că în tot timpul de când erau separaţi nu mai fusese cu nici o femeie. Niciodată nu-l credea. îsi pierduse încrederea în el.

Cu o senzaţie de frustrare se ridică si se duse la bar. Deschise dulăpiorul si se uită la sticla de whisky scump. De ce o păstrase neatinsă în tot acest timp? Ca să-si dovedească cât de tare era?

Jason văzuse căsnicia părinţilor săi distrusă de alcool prin transformarea tatălui său într-un străin agresiv si a mamei sale într-o martiră chinuită la extrem. Era constient că băutura jucase un rol hotărâtor în decizia lui Nickie de a-l părăsi si tocmai de aceea nu mai băuse nici o picătură din acea zi, desi fusese tentat în multe ocazii.

Ar fi crezut Nickie că se schimbase realmente în atâtea privinţe? Ar fi crezut ea oare că despărţirea îi arătase cât de importantă era ea în viaţa lui?

Probabil că nu, reflectă el cu amărăciune, cu mâna tremurând' închizând dulăpiorul.

Reîntoarcerea la vechile obiceiuri nu era o rezolvare, ar fi înrăutăţit doar situaţia. Ce să facă si cum s-o convingă, acum când nici nu mai voia să-l asculte?

PESTE O SĂPTĂMÂNĂ, Don Amory o sună pe Nickie în cursul dimineţii, la serviciu.

- Tocmai am vorbit cu avocatul lui Jason. Asa cum bănuiam si ne temeam, soţul tău nu cedează. Din păcate, nu rămâne altă soluţie decât tribunalul.

- La dracu'! explodă Nickie, tremurând deja la gândul că va trebui să se întâlnească si să se confrunte cu el personal.

- Nickie, dacă vrei divorţul nu există alternativă.

- Chiar nu găsesti nimic care să mă scutească de tot circul ăsta?

- Ai vorbit cu Jason?

- Da...

- Inţeleg că n-ai obţinut nimic. In cazul ăsta... dacă esti decisă să rezolvi problema fără luptă, îţi sugerez să cedezi si să-i dai ceea ce doreste.

- Asta în nici un caz!

TOT RESTUL DIMINEŢII, Nickie nu mai reuşi să facă nimic. Unul din clienţii ei urma să fie verificat de o comisie financiară şi ea era incapabilă să se concentreze asupra facturilor. Renunţă în cele din urmă şi se duse la fereastră. Trecuse ora prânzului şi în curând programul se termina.

Coborî în biroul lui Jim Murray şi-l anunţă cu scuze că nu mai putea să se întâlnească cu el

sâmbătă seara. Dezamăgirea lui n-o afectă, în starea de derută în care se afla.

Se duse acasă, îşi puse câteva lucruri în maşină şi se îndreptă spre autostrada care ieşea din oraş. Trebuia să plece. Trebuia să se gândească, şi casa din Galveston era locul cel mai potrivit pentru asta.

Capitolul 2

ERA APROAPE ora patru când Nickie iesi de pe autostradă si se îndreptă spre partea de vest a insulei Galveston. Casa mătusii Grace se afla în apropiere de trecătoarea San Luis si era construită pe o platformă susţinută de busteni înalţi, deoarece terenul era chiar la nivelul mării. Intră pe aleea nisipoasă si parcă sub vilisoară. Briza răcoroasă a golfului, cu miros de alge si peste, o învălui îndată ce coborî din masină. Nu departe, plaja era măturată de valurile agitate, cu creste albe, înspumate.

Nickie îsi scoase din masină bagajul si pungile cu alimente si clătinându-se urcă treptele care duceau sus, pe platformă. Se opri o clipă si se uită cu drag la faţada vopsită într-un galben vesel, cu usa si obloanele azurii.

îsi lăsă bagajele în hol si intră în camera atât de familiară. Pardoseala de lemn era acoperită

cu un covor, iar în faţa semineului metalizat era canapeaua lungă cu perne de satin viu colorate pe care altădată făcea dragoste cu Jason în lumina plăpândă a flăcărilor din cămin.

Nickie îsi goni amintirile si se apucă de treabă. Duse pungile cu alimente în bucătărie si-si despachetă lucrurile într-unul din dormitoare. Apoi trecu cu aspiratorul de praf prin toate camerele si deschise ferestrele pentru a împrospăta aerul. Făcu focul în cămin si în cele din urmă în faţa lui, se aseză pe canapea cu un păhărel de coniac în mână. Lângă ea erau ochelarii si romanul pe care si-l adusese. Simţea însă că nu se putea concentra să citească. Cu privirea fixată spre flăcările jucăuse asculta mugetul înfundat al valurilor. Avalansa de întrebări chinuitoare îi reveni în minte.

De ce i se opunea Jason cu atâta îndârjire? Motivase refuzul de a ceda casa de pe plajă prin atasamentul pe care-l avea pentru clipele sublime petrecute aici împreună cu ea. Desi nu voia să se gândească la acele clipe, îsi dădu seama că tocmai ele o readuseră aici. Se întrebă dacă nu cumva, în subconstient, ţinea încă la căsnicia ei si mai ales la acel prim an tumultuos în care se iubiseră cu atâta pasiune. îsi dădu seama că-n adâncul inimii n-ar fi regretat niciodată că-l cunoscuse pe Jason...

***

AVEA DOUĂZECI ŞI PATRU de ani când l-a întâlnit pe Jason Stellar, în urmă cu doi ani. După ce-si obţinuse diploma si colaborase la o firmă modestă de contabilitate, Nickie a reusit să obţină un post mai bun la reputata firmă Hawkins si Cunningham. Contractul cu firma Stellar, pe atunci mică dar cu perspective, a fost una din primele ei realizări.

Nu va uita niciodată ziua în care s-a dus la sediul firmei lui Jason pentru a-l convinge că Hawkins si Cunningham era firma capabilă să facă faţă nevoilor contabile crescânde ale firmei Stellar. Secretara lui blondă o întâmpinase si o condusese imediat în biroul patronului.

- Sunteţi domnisoara Smith?

- Da, domnule Stellar!

Din primul moment, când a dat mâna cu el, Nickie s-a simţit fascinată.

Jason Stellar era neîndoielnic cel mai fermecător bărbat pe care-l întâlnea în viaţa ei. Inalt, bine pro- porţionat, si cu ochii albastri, avea un zâmbet irezistibil. Era manierat si prietenos. Nickie nu-si imaginase până atunci că un bărbat putea avea dinţi atât de albi si perfecţi, părul atât de mătăsos si lucios, si genele atât de lungi si de sexy.

Era evident un întreprinzător si ascultându-l,

Nickie aflase că pornind de la un mic magazin cu articole vestimentare de damă, ajunsese rapid la reţeaua Stellar, deja plină de succes. A urmărit cu uimire si admiraţie fiecare cuvânt al lui. Jason i-a explicat aspecte si detalii, cum evidenţa contabilă devenise prea complicată pentru serviciul de contabilitate pe care-l folosise până atunci. Avea nevoie de un expert în contabilitate si finanţe si s-a interesat de pregătirea si experienţa ei. Nickie i-a povestit cum a absolvit, cu calificative foarte bune, Universitatea de Ştiinţe Economice din Texas si despre cei doi ani de activitate dinainte de a se angaja la actuala firmă.

- Sunt impresionat, a declarat el sprijindu-se de spătarul fotoliului de piele. Ştii, mă întreb dacă n-ar fi mai bine, pentru a usura si mai mult activitatea, să angajez un specialist contabil cu program complet. Ce-ar spune Hawkins si Cunningham dacă ţi-as face curte.

Cuvintele lui cu sens dublu, mai ales având în vedere tonul si privirea, o făcuseră să rosească. Se dojenise imediat pentru prostie. Ce să vrea acest bărbat superb de la neinteresanta Nickie Smith? Ar fi râs cu siguranţă dacă ar fi stiut că, la cei douăzeci si patru de ani ai ei, era încă virgină. Secretara blondă era precis numai una dintre nenumăratele femei pe care le avea fără îndoială la dispoziţie.

20

- O, sunt sigură că vă putem rezolva problemele fără să ajungeţi la astfel de măsuri extreme, a răspuns ea făcându-l să chicotească.

Era târziu după-amiază când au ajuns în acest punct si Jason a invitat-o să meargă să ia masa împreună.

- Te rog! Trebuie să pecetluim noul nostru partene- riat... Şi în drum îţi voi arăta magazinul Galleria.

Nickie mai fusese în acest magazin de câteva ori, dar era altceva să meargă însoţită chiar de patron. Vânzătoarele tinere îl salutau cu zâmbete largi si cu priviri pline de admiraţie. Degajat, Jason se plimba printre raioane si-i arăta lui Nickie inovaţiile pe care le introdusese în prezentarea si etalarea mărfurilor. Manechinele metalizate si tuburile de neon curbate artistic puneau în valoare piesele de vestimentaţie si accesoriile recent lansate la New York pentru sezonul următor.

Jason a prezentat-o managerului si asistentului lui si a discutat cu el câteva detalii în legătură cu mersul vânzărilor.

Au ajuns, nu peste mult timp, la Maxim’s, unul din restaurantele elegante din centru. Jason flirta din ce în ce mai îndrăzneţ si Nickie avea impresia că intenţiona să o seducă. Era surprinsă că o femeie mărunţică si slabă ca ea, cu faţa

rotundă, părul scurt si cu ochelari îl putea tenta.

Jason a luat-o de mână si a întrebat-o direct:

- Nickie, esti căsătorită?

- Nu.

- Atunci precis ai un prieten?

- Nici...

- Nu se poate!

- Ba da! Am fost tot timpul foarte ocupată. M-a interesat să termin cu bine studiile să-mi asigur un viitor...

- Ah, da, înţeleg! Esti genul acela de desteaptă ambiţioasă care absolvă scolile cu „magna cum lau- dae”... Jason râdea dându-si capul pe spate. Bine, dar acum, ce faci în timpul liber?

- Am niste prieteni cu care...

- Niste prieteni... a întrerupt-o el si i-a strâns mâna. Poţi să mai accepţi unul?

- Da, de ce nu?! Isi simţea inima bătându-i năvalnic în piept si abia mai putea vorbi.

- Nickie, esti minunată, i-a spus el direct după ce a privit-o languros câteva clipe.

Şi-au băut cafeaua si si-au terminat desertul si Nickie se gândea cu teamă cum să reacţioneze dacă Jason îi va face propuneri si mai directe. Spre surprinderea si aproape dezamăgirea ei, Jason a redevenit foarte politicos si a condus-o la clădirea firmei, parcându-si Mercesul lângă

masina ei.

- Nickie, m-am simţit grozav cu tine. Trebuie să ne reîntâlnim cât de curând.

- De acord. Mulţumesc pentru tot. I-a întins mâna si s-a îndreptat spre propria masină.

în cursul săptămânii următoare s-au întâlnit aproape zilnic, lucrând împreună la elaborarea noului buget anual. Au avut astfel prilejul să se cunoască din ce în ce mai bine, atât profesional cât si personal. în toate aceste întâlniri de lucru Jason se purta politicos, dar deseori o privea insistent sau o lua de mână si o strângea cu afecţiune. Nickie nu-si făcea iluzii, bănuind că ăsta era felul lui obisnuit de a fi cu femeile, dar când a invita-o la cină vineri seara, a înţeles că Jason era într-adevăr atras de ea si dorea mai mult decât o relaţie profesională.

Au cinat la restaurantul Vargo, într-un cartier select al Houstonului. Au mâncat salată de creveţi si au băut vin alb si tot timpul Jason i-a vorbit numai despre planurile lui de a extinde afacerea în Dallas si în San Antonio.

- Acum că esti familiarizată cu situaţia firmei, ce părere ai despre o astfel de extindere? a întrebat-o el.

Era măgulită că-i cerea părerea, că avea încredere în punctul ei de vedere.

- Faptul c-ai reusit să-ţi clădesti o bază solidă

aici în Houston, unde este o concurenţă dură, îţi permite să

faci extinderea, dar capitalul adiţional este absolut obligatoriu. N-ar fi bine să intri pe o nouă piaţă fără fonduri suplimentare.

Jason a clătinat aprobator capul.

- Ştiu! M-am gândit la asta. Relaţia mea cu bancherul este bună si nu cred că obţinerea finanţării suplimentare va fi o problemă. In schimb obţinerea amplasamentelor pentru noile magazine si evaluarea potenţialului noilor pieţe poate fi palpitantă.

- Intr-adevăr. E ca o aventură.

- Nickie, n-ai vrea să vii cu mine? Am nevoie de ajutorul tău.

- Ăă... stiu eu...?

Era surprinsă si derutată.

- Am nevoie de sfaturile tale, a insistat el cu sinceritate, si... în plus... mi-ar face o deosebită plăcere să fii cu mine.

- Desigur... în cazul ăsta, sunt încântată să te ajut.

Jason a râs mulţumit si amuzat de roseaţa din obrajii ei. A luat-o de mână si a strâns-o cu căldură.

- Nickie, esti minunată.

Au venit si cafelele si Jason a început să-i vorbească despre planurile si perspectivele care

se deschideau, dar Nickie era prea tulburată ca să-l urmărească. Bărbatul chipes si plin de energie din faţa ei o subjugase deja. Era hotărâtă să-i dăruiască virginitatea ei si asta mai ales pentru că era primul bărbat care-i spunea că e „minunată”.

Au părăsit restaurantul si înainte de a se urca în masină Jason s-a oprit în faţa ei si i-a mângâiat obrazul cu vârfurile degetelor.

- Vrei să vii acasă la mine pentru... a continua seara asta superbă?

Nickie a înţeles ce însemna invitaţia lui si a răspuns fără ezitare:

- Da.

îsi amintea amănunţit seara aceea.

Stăteau asezaţi lângă foc si sorbeau câte o înghiţitură de coniac fin. Ascultau melodii cântate de Elton John si se priveau fix, în ochi, ca într-o transă magică. în starea de exaltare în care ajunsese, Nickie simţea că va muri în câteva clipe, dacă nu va fi sărutată. Parcă ghicindu-i gândul, Jason i-a luat paharul din mână si l-a asezat pe masa scundă din apropiere. Cu un gest delicat i-a scos ochelarii si i-a pus lângă pahar.

- în toate filmele de dragoste vine un moment în care el scoate ochelarii iubitei, a soptit el cu glas tulburat. Ochii tăi frumosi n-ar trebui să se ascundă după lentilele astea... Şi

guriţa asta...

Cu geamătul surd, de durere, al unei asteptări de o eternitate, buzele li s-au întâlnit într-un sărut interminabil. Cu miscări aproape inconstiente Jason a început să-i descheie nasturii bluzei si curând mâinile

lui îi atingeau cu mângâieri tandre sânii si coapsele, sporind fiorii de dorinţă ce-i străbăteau toate fibrele fiinţei.

- Jason... Jason... nu!

- Trupul tău delicat este adorabil, Nickie... draga mea... te doresc atât de mult.

- ... Şi eu te doresc, Jason.

Intr-un vârtej de noi sărutări, ultimele ei ezitări s-au spulberat si, cu miscări precipitate, Nickie i-a scos cămasa si s-a lipit, goală, de pieptul lui musculos.

Apoi, în câteva clipe s-au eliberat de tot ceea ce mai rămăsese din îmbrăcămintea lor si s-au lăsat să cadă pe canapea, unul lângă altul, strâns lipiţi.

Buzele lui acaparatoare i se plimbau pe tot trupul, azvârlind-o într-un vârtej nebunesc de plăcere, nebănuită până atunci...

- O... da... iubeste-mă, Jason!

A urmat momentul sublim, electrizant si dureros, în care l-a simţit străbătându-i trupul cu vigoarea lui masculină, dezlănţuită. A scos un

ţipăt scurt si ochii i s-au umplut de lacrimile de fericire ale feminităţii descoperite...

- Nickie... Iubita mea... am fost primul... Ii săruta ochii înlăcrimaţi si o privea nevenindu-i să creadă.

- Da, dragul meu... Te iubesc!

A DOUA ZI de dimineaţă au stat tăcuţi faţă-n faţă, mâncând micul dejun.

- Te simţi bine? o întrebă Jason într-un târziu, punându-si palma protector peste mâna ei.

Nickie a încuviinţat doar dând din cap, de teamă că dacă ar fi vorbit ar fi izbucnit în plâns. Era sigură că-l dezamăgise în noaptea trecută. Fusese totul atât de îngrozitor de rapid. Şi ea însăsi era într-un fel dezamăgită. îi era clar că nu era o femeie pasională.

- De ce eu, Nickie?

Şi-a ridicat privirea spre el si s-a ambujorat usor.

- Mi se pare că ţi-am spus deja... Pentru că esti primul care mi-ai spus că sunt minunată.

Jason a schiţat un zâmbet nedumerit.

- Ti-ai păstrat virginitatea douăzeci si patru de ani si deodată, într-o clipă, mi-ai dăruit-o mie?

- Uite ce e, Jason! Am devenit prieteni apropiaţi în timp relativ scurt, dar dacă ţi-e teamă c-as încerca să te oblig în vreun fel, să nu-ţi faci probleme. Nu-mi datorezi nimic!

Jason s-a încruntat, surprins de vorbele ei distante.

- Adică n-am fost decât bărbatul convenabil să te iniţieze în materie de sex?

- Cred că amândoi am început noaptea trecută treji si cu ochii larg deschisi!

Era pe cale să-i răspundă dar telefonul a sunat strident. Jason a smucit nervos receptorul.

- Alo?!... Da, Melissa!... Nu-ţi pot spune acum ce va fi diseară... Te voi suna eu mai târziu!

Au rămas tăcuţi o vreme, privindu-se în ochi cercetători.

- De ce n-ai acceptat întâlnirea de diseară cu Melissa... De fapt încă nu e târziu.

- E vorba despre o întâlnire de afaceri si pot s-o amân dacă asa vreau a răspuns el iritat.

- Jason, nu vreau să-ţi schimb viaţa.

- Dar ai făcut-o deja, în noaptea trecută.

- Te rog, Jason... Poate într-adevăr noaptea trecută a însemnat ceva si pentru tine, dar tu ai viaţa ta, eu o am pe-a mea si... Cred că e timpul să plec.

- Să pleci? izbucni el furios. Şi ce-ai de gând să faci acum că te-am scăpat de inconvenienţa virginităţii tale? Iţi vei găsi un altul cu care să te...

Cuvântul vulgar a sunat nemilos ca o înjurătură.

Jignită ea a ridicat mâna să-l plesnească, dar mai rapid, Jason a apucat-o de braţ, a tras-o spre el si a cuprins-o strângând-o la pieptul lui.

- Nickie, iartă-mă!... Te rog, nu pleca! Rămâi cu mine!

Lacrimi de bucurie i-au umplut ochii în timp ce era
străbătută de un fior de fericire. El rostise exact cuvintele pe care ar fi dorit cel mai mult să le audă. Şi-a ridicat faţa spre el si buzele li s-au întâlnit într-un sărut lung, posesiv...

Capitolul 3

ÎN URMĂTOARELE SĂPTĂMÂNI si-au petrecut tot timpul liber împreună. Jason era prevenitor, fermecător, pasional si Nickie se simţea tot mai îndrăgostită de el. Uneori totusi se mai mira că Jason era interesat de ea.

în scurt timp reusise să centralizeze întregul inventar si procedurile de efectuare a comenzilor, alcătuind o nouă bază de date pe calculator, pentru toate cele trei magazine ale firmei. L-a însoţit pe Jason în călătoriile pe care el le-a făcut la Dallas si San Antonio pentru găsirea amplasamentelor noilor magazine, iar părerile si sfaturile ei erau mereu luate în seamă.

Apoi, într-o zi, Jason a chemat-o să se întâlnească cu el la magazinul din partea de sud al Houstonului. Condusă de o vânzătoare

amabilă, Nickie l-a găsit pe Jason în biroul lui, discutând cu o matroană vârstnică

si cu o tânără manechin care nu purta decât sandalele cu toc înalt si bikini. Atmosfera camerei era încărcată cu parfumul greu al femeii dezbrăcate. Era un parfum floral, care lui Nickie îi făcea greaţă.

Pe un suport metalic atârnau pe umerase două rochii lungi, elegante de seară.

- Ah, Nickie! Ai ajuns chiar la timp ca să ne dai un sfat. Ce crezi că ar trebui să poarte Tracy la următoarea prezentare? Mătasea verde... sau taftaua rosie...?

Nicky s-a uitat lung la Tracy. Era o brunetă exotică, suplă si provocatoare. A măsurat-o si ea pe Nickie cu ochii ei mari, fardaţi intens, apoi si-a mutat privirea spre Jason si l-a fixat de parcă ar fi văzut o prăjitură delicioasă pe care urma s-o devoreze.

- As spune că cea rosie i se potriveste mai bine, a murmurat Nickie fără să fi reusit să-si depăsească stânjeneala.

- La fel am considerat si eu si Monica! a exclamat Jason cu un zâmbet larg. A cuprins-o pe Nickie cu braţul în jurul taliei si a arătat spre Tracy. Nu-i asa că e superbă?

A urmat câteva complimente formale apoi Jason a mai dat câteva dispoziţii si în scurt timp

au plecat. Nickie era vizibil indispusă si după câţiva pasi Jason s-a oprit si a întrebat-o:

- S-a întâmplat ceva, draga mea?
- As vrea să stiu dacă esti mereu înconjurat de modele dezbrăcate!

Jason a chicotit amuzat.

- Sunt încântat că esti geloasă... Ştii, avem deseori prezentări de modă la magazinele noastre si când ne străduim să găsim ceva cât mai potrivit pentru fiecare, ar fi ridicol să le pun pe fete să iasă de fiecare dată când se schimbă.
- Mi se pare firesc, l-a aprobat ea muscându-si buza. Nu mi-am dat seama până acum că esti atât de interesat si de acest aspect al afacerilor tale.
- Sunt interesat de toate aspectele! Cum crezi că am reusit să aduc firma Stellar acolo unde este azi? A luat-o de mână si si-au continuat drumul. Să nu-ţi faci probleme... Cum îţi spuneam, e vorba doar de afaceri.
- Mi se pare că în cazul lui Tracy nu e vorba numai de afaceri.
- Oh! Chiar asa?
- Chiar asa, judecând după cum se uita la tine.
- Nici n-am observat cum se uita la mine.
- Ai observat însă, parfumul ei. Pe mine una, m-a dat gata! E groaznic!
- Da, e un amestec pe care-l foloseste mereu.

Au mai făcut câţiva pasi, apoi brusc Nickie s-a oprit din nou.

- Te-ai culcat cu ea?

- Nu fi ridicolă! a protestat el vehement.

- Spune-mi, te-ai culcat cu ea sau nu?

- Nu!

- Dar cu alte modele te-ai culcat!

Exasperat, Jason si-a întors capul spre vitrina lângă care stăteau si si-a trecut mâna prin păr.

- Ei bine, da! Văzând expresia ei îndurerată Jason a îmbrăţisat-o si i-a sopti la ureche: Draga mea, nu m-am mai culcat cu nimeni de când micuţa Nickie Smith m-a sedus.

- Sedus?!... Eu te-am sedus?

- Da, stimată doamnă!...

- Şi modelele tale lungane, cu picioarele lor lungi...?

- Picioarele tale se potrivesc perfect în jurul taliei mele. Şi mai e o parte care...

- Termină, Jason, îl oprise ea, jenată de privirea cercetătoare a câtorva trecători care-l auziseră.

Râzând Jason a pornit spre masina lui urmat de Nickie care, derutată, s-a grăbit să-l ajungă din urmă.

în urma discuţiei purtate Nickie a început să-l evite. Găsea tot felul de scuze pentru a se eschiva si a amâna întâlnirile cu el. Ori de câte

ori hotărârea ei slăbea, îsi amintea de căsnicia ratată a părinţilor ei. Ca si Nickie,

mama ei fusese o fată comună, nu prea frumoasă. Se măritase cu un agent imobiliar chipes si dinamic care era mereu pe drumuri, trezind astfel neîncredere si suspiciuni, probabil întemeiate căci când Nickie avea doar paisprezece ani si-a părăsit nevasta si cei trei copii fugind cu o altă femeie. După patru ani mama ei s-a recăsătorit cu un bărbat modest dar potolit si serios si de atunci viaţa ei a fost fericită. Asta îsi dorea si Nickie. Ştia că un astfel de bărbat, serios si sigur, i se potrivea, si nu o „atracţie fascinantă" trecătoare cum era Jason Stellar.

Şi totusi să-l scoată pe Jason din viaţa ei si mai ales din gândurile ei s-a dovedit mai dificil decât anticipase. Soluţia era să găsească pe cineva cu care să se întâlnească, cineva care s-o facă să-l uite pe Jason. Şi n-a trebuit să astepte prea mult.

Hank Stetson a intrat în biroul ei în calitate de nou client. Era un texan veritabil, masiv si greoi dar simpatic, a cărui afacere cu petrol intrase în declin cu patru ani în urmă. Acum însă se relansa prin câteva contracte cu industria aerospaţială.

Din prima clipă Hank a numit-o „micuţa doamnă" si-i sorbea cu privirea fiecare cuvânt

sau gest pe care-l făcea.

Curând a fost invitată să iasă împreună pentru prânz. Erau deja la desert si la cafele si Nickie râdea de

glumele lui când Jason a intrat în restaurant. S-a apropiat de masa lor zâmbitor, dar Nickie si-a dat seama că de fapt era furios.

- Bună, Nickie! Mi s-a spus de la birou că te pot găsi aici.

- Şi de ce atâta grabă? Care e problema? a întrebat ea fâsticită.

- Nu vrei mai întâi să mi-l prezinţi pe noul tău prieten? a continuat el calm.

Nickie a trecut în grabă peste momentul penibil al prezentărilor formale si a asteptat explicaţiile lui Jason.

- Ştii, Hank, Nickie este o contabilă minunată si de fapt de asta am năvălit asa. Calculatorul nostru a sters din greseală câteva fisiere foarte importante si avem nevoie neapărat de ea. Nu-i asa că nu te vei supăra dacă te voi ruga s-o scuzi pe Nickie, care va pleca acum cu mine?

- Stai puţin, Jason! a încercat Nickie să intervină necrezând nimic din povestea lui gogonată.

- Nici o problemă! s-a grăbit Hank să încuviinţeze cu naivitate înduiosătoare. Noi tocmai am terminat prânzul si dacă la firma

dumneavoastră, domnule Stellar, este o urgenţă...

- Da, da! Este mare urgenţă!

Fierbând de mânie Nickie s-a lăsat totusi luată de braţ si l-a însoţit pe Jason.

- Ce-a fost mascarada asta? a întrebat ea după ce s-a asezat în Mercedesul lui.
- Nu împart cu nimeni ce e al meu a răspuns el, trântind portiera si demarând în trombă.
- Cum îndrăznesti să presupui că as fi o posesie a ta?!
- De ce m-ai evitat, Nickie! a continuat el ignorând întrebarea ei.
- Am fost... ocupată.
- Ocupată cu el?
- E doar un client.
- Şi eu am fost tot un client. Te culci cu el?
- Nu e treaba ta!
- La naiba, Nickie! Am fost un prost să cred c-am însemnat ceva unul pentru celălalt, asa că dacă...

Pneurile au scrâsnit suprasolicitate de viteza excesivă si în ultima fracţiune de secundă Jason a reusit să evite tamponarea cu o altă masină.

- Nu!... a ţipat Nickie îngrozită.
- Nu, ce?
- Nu, nu mă culc cu el!

Până în apartamentul lui, n-au mai spus nici un

cuvânt. Nickie se simţea vinovată totusi si nu îndrăznea nici măcar să se uite spre el. Simţea că-l iubeste dar îi era teamă de viitorul relaţiei lor. Asezată într-un colţ al canapelei tăcea si-si strângea nelinistită mâinile, Jason s-a apropiat si s-a asezat lângă ea.

- De ce ai fugit de mine? a întrebat el cu blândeţe trăgând-o usor la pieptul lui.
- Pentru că... te iubesc si... stiu că nu vei fi al meu.

Lacrimile începuseră să-i umple ochii si-si înclestase dureros pumnii.

- Prostuţo! a alintat-o ei tandru.

A cuprins-o în braţe si a împins-o în jos pe canapea în timp ce-i săruta cu înfocare ochii, buzele, gâtul...

Au făcut dragoste cu disperare, până la epuizare, si au adormit unul în braţele celuilalt.

Când s-a trezit, peste câteva ore, Nickie l-a găsit pe Jason vorbind la telefon.

- Ora sapte...! Foarte bine, a răspuns el. Da, vom fi acolo!

Nickie l-a privit cu ochi somnorosi.

- Unde vom fi la ora sapte?
- La aeroport. Zburăm la Las Vegas să ne căsătorim... Dacă esti de acord!

Dacă era de acord? Nickie a început să ţopăie de bucurie si într-o clipă s-a aruncat în braţele lui,

mai să-l dărâme. îl săruta fericită, apoi s-a oprit o clipă si i-a spus cochetând:

- Jason, să stii că nu trebuie să faci asta doar fiindcă ai fost primul...

- Draga mea, fac asta fiindcă te iubesc. Au început să râdă fericiţi si să se învârtească prin cameră într-un vals ameţitor.

LA îNCEPUT, căsătoria a fost ca un vis si tocmai de aceea Nickie se îngrijora să nu fi grăbit lucrurile prea tare. în acele prime luni îsi petreceau tot timpul împreună. Nickie renunţase temporar la postul de la Hawkins si Cunningham si se dedicase total afacerilor lui Jason.

Desigur, fiind împreună douăzeci si patru de ore pe zi, aveau dispute legate de o problemă sau alta, dar în final împăcarea era dulce; îsi ajungeau unul altuia.

Apoi, când Jason a decis să deschidă magazinele din Dallas si San Antonio simultan cu extinderea magazinelor din Houston, au început problemele. Nickie a obosit să fie mereu pe drumuri si în plus, cineva trebuia să se ocupe de afacerile de acasă. De asemenea a descoperit că-i plăcea să se implice si să se ocupe de partea interioară, din spatele scenei, si detesta să iasă la rampă.

La întâlnirile cu presa si cu reprezentanţii producătorilor, ca si la prezentările publicitare, se

eschiva si prefera să nu-l însoţească pe Jason. Toate aceste întâlniri se încheiau cu cocteiluri sau dineuri si Jason începuse să bea din ce în ce mai mult. Lumea în care

se învârtea, anturajul si companiile erau mai mult feminine. Femei manageri, producătoare, modele si cliente, în cea mai mare parte femei frumoase care ofereau destule motive de gelozie unei soţii care rămânea acasă.

într-o noapte, după moartea mătusii ei si mostenirea casei de pe plajă, Jason a venit acasă mirosind puternic a parfum si cu ruj de buze pe gulerul cămăsii.

Nickie a simţit că ceva se frânge în sufletul ei. Fără un cuvânt a iesit si conducând dementţial s-a dus la casa de pe plajă. Nici n-a realizat că el o urmase, decât când s-a trezit cu el la usă la câteva minute după ce ajunsese ea.

Era livid si abia putea să vorbească.

- Ce faci, ai înnebunit? Puteai să mori!

- Şi ţi-ar fi păsat?

- Ce întrebare! Cum să nu-mi pese?... Ce s-a întâmplat?

- Ce s-a întâmplat? a pufnit Nickie fierbând de indignare. Pata de ruj de pe gulerul tău e un motiv suficient de divorţ...

- Oh, Doamne! Asta era!?... Am avut o întâlnire cu Henry Lamont, un nou producător de

confecţii. Presupun că însoţitoarea lui a fost... puţin exuberantă.

- Termină cu minciunile!
- Nu mint deloc! Ştii bine că sunt înconjurat de femei tot timpul. Sărutul acela a fost perfect inocent, îţi jur... Uite, dacă vrei, poţi s-o suni la hotel, o cheamă Sally Gideon.
- Lasă, lasă! Poate că acel sărut a fost inocent, dar altele... ?
- Altele au fost doar ale noastre! Nickie se mai potolise si Jason s-a apropiat de ea si a cuprins-o în braţe. îmi pare rău că te-am făcut geloasă, a soptit el si a sărutat-o pe vârful nasului. Să stii că n-am nimic de ascuns. Oricând poţi să vii cu mine, chiar as fi încântat!
- Nu pot fi cu tine mereu.
- Desigur... dar cu atât mai mult ar trebui să ai încredere în mine.
- Voi avea încredere, Jason. De fapt... as dori să fim mai mult împreună.

Jason a privit-o provocator printre gene si-a învăluit-o cu zâmbetul lui cuceritor.

- Acum suntem împreună, a murmurat el la urechea ei. Şi cred că e cazul să-i dovedesc soţioarei mele geloase că ce-i al ei este intact... S-au iubit cu pasiune, până la epuizare, si-n acea noapte, Nickie a rămas însărcinată.

***

JASON A FOST extrem de tulburat când medicul a confirmat sarcina. Era în preajma sărbătorilor de iarnă si a urmat cel mai fericit Crăciun posibil. Timp de o săptămână au fost ca la început, împreună clipă de clipă, discutând, râzând si făcând planuri si cumpărături pentru copil.

Apoi după Anul Nou, Jason s-a apucat din nou de afaceri, sporindu-si eforturile pentru a le pune la punct. Noile magazine nu mergeau atât de bine pe cât anticipase si era necesară tot mai mult supravegherea lui personală. Era plecat mereu si de câteva ori a venit acasă de la aeroport cu taxiul, aproape mort de beat. Nickie era alarmată dar spera ca lucrurile să se îndrepte când magazinele vor fi fost puse la punct.

Târziu, într-o noapte, s-a trezit cu Jason lângă ea. O strângea în braţe si încerca s-o sărute.

- Jason, nu! a protestat ea împingându-l. Esti beat!

- Te doresc, Nickie! a insistat el apucând-o de braţe cu brutalitate.

- Nu, Jason! Nu suport asa ceva!

S-a smucit si a reusit să se elibereze.

Surprins de refuzul ei hotărât, si prea ameţit de băutură, Jason a renunţat să mai insiste, s-a întors pe-o parte si a adormit mormăind.

A doua zi, după ce el s-a trezit complet din mahmureală, Nickie i-a spus cu fermitate:

- Nu mai vreau să te atingi de mine până când se va naste copilul! Astă-noapte erai beat si puteai să-mi faci rău; si mie si lui...

- Te-am rănit? a întrebat el cu glas sugrumat. Părea afectat de spusele ei.

- Nu, dar puteai...

- Să-ţi fie clar, a ripostat el cu asprime, că nu-ţi voi face niciodată vreun rău nici ţie nici copilului.

A iesit apoi trântind usa în urma lui.

***

DIN ACEA ZI a început să se înstrăineze. Jason nu s-a mai atins de ea iar Nickie era prea mândră ca să încerce o apropiere. De altfel nici nu prea avea când, căci el continua să bea si să lipsească de acasă, iar ea îsi reluase vechiul loc de muncă de la Hawkins si Cunningham, astfel că se vedea foarte rar cu Jason.

Era abia în luna a treia de sarcină când a pierdut copilul. Era la serviciu când s-a prăbusit brusc de durere. O colegă a dus-o imediat la spital si a anunţat-o pe mama si pe sora ei Meredith.

Jason a fost greu de găsit; era plecat undeva, la o întâlnire de afaceri.

A apărut si el într-un târziu, exact când Nickie era dusă la chirurgie.

- Nickie, îmi pare rău! Mergea alături de cărucior si o ţinea de mână.

- Am pierdut copilul, a reusit ea să articuleze cu greu printre suspine.

- Ştiu, am aflat, draga mea... Vom avea altul... Te iubesc!

- Şi eu te iubesc.

Atunci infirmiera s-a oprit să deschidă usa sălii de operaţii si Jason s-a aplecat spre Nickie si a îmbrăţisat-o. Brusc, ea si-a întors capul căci a simţit înbibat în toată fiinţa lui mirosul greţos al parfumului lui Tracy Wright. Tot ce simţea pentru el a murit în acel moment, împreună cu copilul pe care-l pierduse cu puţin timp în urmă.

N-au mai comunicat după aceea decât prin avocaţii lor.

O UŞOARĂ BĂTAIE în usă o smulse pe Nickie din amintiri readucând-o în prezent. îsi sterse în grabă lacrimile si aseză paharul cu coniac pe masă. Cu inima bătând nevalnic se grăbi să deschidă usa. în prag stătea Jason.

Capitolul 4

NICKIE ÎL PRIVEA ca hipnotizată, cu respiraţia aproape blocată. îl avea în faţa ei, înalt si chipes, la fel cum si-l amintea, la fel ca-n aceasi scenă care se petrecuse parcă ieri. Cu greu îsi regăsi

cumpătul.

- Ce faci aici?
- Am bănuit că esti aici. Pot să intru?
- Ar avea vreo importanţă dacă as spune nu?
- Ar avea.

Părea abătut si vulnerabil si Nickie simţi că nu-i putea trânti usa în nas asa cum ar fi meritat.

- Poftim, intră!

Jason se opri o clipă lângă ea, se aplecă puţin si o sărută pe obraz cu o atingere usoară si scurtă din vârful buzelor. înaintă apoi în cameră si se opri în faţa căminului întinzându-si mâinile spre foc.

Nickie observă imediat că el mai purta verigheta si simţi un nod în gât amintindu-si că a ei era acasă, într-o cutie cu alte bijuterii. Jason se întoarse spre ea si-i zâmbi nonsalant.

- Arăţi foarte bine.

Cuvintele lui reaprinseră mânia în sufletul ei. îsi îndreptă umerii si-si ridică fruntea.

- De ce ai venit, Jason?
- Nu-ţi dai seama?

în tăcerea care urmă se auzi mugetul înfundat al valurilor si fosnetul focului în cămin. într-adevăr, Nickie îsi dădea seama de ce venise si se temea că nu va avea destulă voinţă să i se opună. Luă paharul si sorbi o înghiţitură de coniac.

- Vrei să bei ceva, Jason?
- Nu, mulţumesc... n-am mai băut nici o

picătură din ziua aceea... Dar tu poţi să bei, chiar cred că ai nevoie. Esti puţin palidă.
Prezenţa lui o tulbura peste măsură. îl privea frecându-si mâinile deasupra focului si iar i se părea că nu există un alt bărbat atât de atrăgător.
Purta blugi si un pulover pe gât care-i scotea în evidenţă pieptul puternic. La tâmple îi apăruseră câteva fire argintii si cele două cute din jurul gurii i se adânciseră. Cele nouă luni de despărţire contaseră, se pare, si pentru el.

Cu un gest brusc Nickie îsi goli paharul si se aseză pe canapea.

- Te ascult! rosti ea cu glas ferm.

Jason se întoarse spre ea si o privi în ochi.

- Era timpul să ne întâlnim totusi. Am venit să clarific ceva.

- Asa?!

- Nu m-am culcat niciodată cu Tracy Wright.

- Cine să te creadă, Jason? Ai venit la spital duhnind de mirosul parfumului lui Tracy, pe când eu zăceam... după ce pierdusem copilul tău... iar în privinţa ta...

Se uita în jos spre mâinile care îi tremurau si se căznea să-si reţină lacrimile.

- Crede-mă, Nickie, n-am făcut-o. Şi dacă ai citit vinovăţie în ochii mei... ei bine, mă simţeam vinovat fiindcă am fost tentat s-o fac... în seara

aceea am fost la o întâlnire de afaceri urmată, desigur, de o recepţie. A fost si Tracy si alţi câţiva din personalul de la Galleria. Spre sfârsit Tracy mi-a făcut avansuri si... Chiar atunci a sunat telefonul de la spital...

- Şi dacă nu era acel telefon?

- Nu s-ar fi întâmplat nimic. Tocmai voiam să-ţi spun că mă străduiam să scap de ea când a sunat telefonul.

Nickie râse neîncrezătoare. Se ridică în picioare si se opri în faţa lui.

- Asta este deci explicaţia ta? Că rătăcirea ta n-a fost fizică ci doar mentală si emoţională? Dar asta confirmă exact îndoielile mele în privinţa ta.

- Tu despici firul în patru, dar de fapt nu te-am trădat. înţelege că în perioada aceea beam, într- adevăr, prea mult. Şi asta doar din cauza stresului pe care-l suportam, împins de ambiţia mea nebunească... Din păcate nu mi-am dat seama că pe acest traseu vă pierdeam... si pe tine si pe copil... Făcu un pas spre ea si continuă cu glas rugător: Nickie, încearcă să ne mai dai o sansă.

Nickie clipi si-si sterse ochii umeziţi de lacrimi.

- Nu pot, Jason... Nu mai am resurse să-mi frâng încă o dată inima.

- Nu se va mai întâmpla asta, te asigur. De

când ne-am despărţit m-am gândit mult si m-am schimbat. Şi în plus, acum nu mai sunt nevoit să călătoresc atâta.

- As vrea să te pot crede... Dar asta nu schimbă prea mult problema. Căsătoria noastră nu poate să meargă; suntem prea diferiţi! Tu ai lumea ta strălucitoare în care trebuie să fii ambiţios si energic, iar eu sunt o femeie prea comună pentru tine... Nu, nu mai pot risca!

Jason se apropie de ea si-i puse cu blândeţe mâna pe umăr.

- Spune-mi te rog, de ce ai venit aici?
- Poftim?

Tresări, surprinsă de întrebare.

- Spui că suntem nepotriviţi? Dar nu-i asa că ai venit adusă de amintire, de amintirea clipelor petrecute împreună pe această canapea?

Nickie oftă adânc si-si întoarse privirea. Nu putea nega spusele lui.

- Poate că asa este... recunoscu ea soptind.

Jason se apropie de ea s-o sărute dar ea îsi întoarse
capul si-l împinse punându-i mâinile pe piept

- Lasă-mi măcar amintirile... Vreau să rămân cu ceva frumos din căsnicia noastră.

Jason o privi dezamăgit, cu tristeţe în ochi.

- Să înţeleg că totul s-a terminat?... Nu mai vrei să-mi oferi o sansă?...

Fără să scoată o vorbă, Nickie schiţă un gest negativ cu capul.

- Bine... atunci... voi pleca.

Amărăciunea din glasul lui o făcu să-si întoarcă privirea spre flăcările din cămin, neputând să-l vadă îndreptându-se spre usă. Apoi îi auzi din nou vocea chinuită.

- Ah... era să uit. Ti-am adus ceva.

Perplexă, Nickie se apropie de el. Jason scoase din buzunar un mic carnet de conturi cu coperţi negre si i-l puse în mână.

- Ce-i asta? Bani?

- Când am aflat că esti însărcinată, am deschis un cont în care am iniţiat un fond pentru copilul nostru... pentru când va fi la colegiu. Cred că... se cuvine să-ţi rămână ţie banii acestia.

- De ce faci asta? Vrei să mă rănesti?

- Nu, nu, nicidecum! Pur si simplu nu stiam ce să fac cu carnetul si... n-am avut inimă să desfiinţez contul.

Cu ochii în lacrimi, Nickie se uita la carnetul din mâinile ei, fără să fie capabilă să articuleze vreun cuvânt. Jason se aplecă si o sărută pe obraz.

- La revedere, Nickie.

Când auzi usa închizându-se în urma lui, Nickie ţâsni ca împinsă de un resort si se repezi după el.

- Jason, nu... Nu pleca asa!

în clipa următoare era în braţele lui sărutându-l

pătimas. Crescând în valuri, emoţia îi cuprindea întreaga fiinţă în timp ce el îi răspundea la sărutări înfometat.

- Nickie, te iubesc! murmură Jason printre lacrimi si sărutări disperate. Nu se poate termina... mi-a fost atât de dor de tine...

- Şi mie...

- Am fost atât de singur...

- Şi eu...

Tremurau amândoi când Jason a ridicat-o în braţe si a dus-o spre canapea. Sărutându-se fără încetare si-au smuls hainele unui altuia si s-au aruncat cu patimă în vâltoarea care-i absorbea spre culmile de extaz ale pasiunii împărtăsite... Au rămas strâns lipiţi mult timp, până când simţul realităţii se trezi din nou în mintea lui Nickie.

- Of, Doamne! Ce-am făcut, Jason? Nu trebuia...

- Taci! Nu spune nimic, îi porunci el cu blândeţe, blocându-i cu braţul încercarea de a se ridica.

începu s-o sărute si ea simţi din nou că se pierdea. îi era imposibil să se opună si cu aceeasi sete neostoită, se aruncă în suvoiul tumultuos al plăcerii în care-l regăsea pe el, iar si iar...

A DOUA ZI dimineaţa, pe la ora nouă, amândoi erau în bucătărie. Cu miscări nesigure Nickie făcea cafeaua iar Jason, încă nebărbierit si numai

în blugi strâmţi, o privea cu gândul la noaptea trecută.

- Nu ţi-e rece?
- Nu; chiar am nevoie să mă răcoresc...

Cu mâna tremurândă Nickie aseză cănile cu cafea pe masă. Senzaţia nopţii de dragoste, era încă prezentă în sufletul si-n trupul ei, desi ar fi vrut să le uite cât mai repede.

- Hei, scumpo, zâmbeste si tu puţin! Mi se pare că noaptea asta a schimbat întrucâtva lucrurile...
- Ţi se pare... Poate pentru tine, nu si pentru mine.
- Glumesti?!... Nu credeam că o femeie mă poate dori numai pentru sex, nu numai vouă, femeilor, vă displace să fiţi folosite ca un simplu obiect.

Nickie nu-si putu reprima un zâmbet amuzat.

- Şi de ce nu? Când ai un corp ca al tău...
- Vrei să spui că n-a fost decât o slăbiciune trecătoare, o greseală de moment?

Nickie oftă si-si trecut degetele prin păr. Ar fi preferat să n-aibă această conversaţie tocmai acum.

- Jason... desigur, au rămas între noi niste sentimente si o... atracţie fascinantă, dar... asta nu e destul pentru a clădi o căsnicie durabilă.

Nervos, Jason puse cana pe masă făcând să se

verse câţiva stropi de cafea.

- Nickie, de ce nu vrei să ne mai acorzi o sansă? înţelege că m-am schimbat!

- Văd că tu nu înţelegi cât de rănită am fost si cât de greu mi-am regăsit echilibrul... Pentru tine e totul simplu.

Jason îsi întinse mâna si o mângâie pe obraz.

- Ar fi într-adevăr simplu să ne împăcam si să te întorci la mine.

- Nu, nu pot.

- Gândeste-te, draga mea, am putea avea un alt copil.

- Nu mai vreau un alt copil de la tine.

- Şi dacă... după noaptea trecută, esti deja...

- O, nu!... Va să zică asta urmăreai?

- îţi jur că nu!

- Jason, de ce mă chinuiesti?

- Cum, nu ţi-e clar până acum? Vreau să te întorci înapoi la mine! Am nevoie de tine, nu pot trăi fără tine! Riscase, se apropiase de ea si, luând-o de braţ, o trăsese spre el si o îmbrăţisase, irezistibil. Poţi să spui cu sinceritate că noaptea asta n-a însemnat pentru tine nimic?

Nickie îsi puse mâinile pe pieptul lui si oftă adânc.

- Nu pot hătărî nimic acum, sunt prea derutată.

- Spune-mi măcar că vrei să consideri posibil să ne acorzi o nouă sansă.

- Lasă-mi un timp, să mă gândesc...

- Bine, încuviinţă el radios, reînsufleţit de speranţă. Şi... anunţă-mă dacă...

Nickie pufni si-si dădu ochii peste cap.

- Te voi anunţa... dacă va fi cazul.

Jason încercă s-o sărute dar ea îsi întoarse faţa si-si puse mâna pe buzele lui.

- Ţi-am spus, Jason, că am nevoie de timp. începând chiar de acum!

- Sigur, sigur!

O trase totusi, aproape brutal, spre el si-si lipi buzele de gura ei într-un sărut lung, arzător. Alergă apoi în dormitor si Nickie îl auzi fluierând usor în timp ce se îmbrăca si-si aduna lucrurile. După plecarea lui, remase pe gânduri întrebându-se dacă nu cumva îsi pierduse minţile.

TIMP DE NOUĂ zile agonizante, Nickie asteptă să afle dacă era gravidă sau nu. Ştia că după pierderea primului copil nu se putea pune problema unui avort si pe de altă parte n-ar fi lăsat-o inima să steargă urmele nopţii de dragoste nebună trăită cu Jason.

Se trezi în a zecea dimineaţă si descoperi cu usurare că nu rămăsese însărcinată. Curând însă se întristă si începu să plângă. Cu toate că se îndoia că Jason se schimbase cu adevărat, nu mai era atât de fermă în hotărârea ei de a

divorţa, si un copil ar fi oferit un motiv în plus să se împace. Voia totusi să-i

acorde sansa pe care el o cerea cu atâta insistenţă. îl sună si stabiliră să se întâlnească duminică după- amiază în parcul Memorial.

Era o zi luminoasă de noiembrie si Nickie ajunse puţin mai devreme. Apăru si Jason, fermecător, în blugi, jachetă de piele si ochelari de soare foarte moderni. Părea tensionat, nerăbdător să afle răspunsul ei. O luă de mână si porniră pe alee printre pinii care răspândeau miros de răsină.

- Nu sunt însărcinată, îi spuse ea după câţiva pasi făcuţi în tăcere.

Jason se opri si fără să fie dezamăgit, asa cum ea se astepta, îsi scoase ochelarii, o privi în ochi si zâmbi.

- Cred că nu ne-am străduit destul, glumi el.

- Probabil!

- Dar sper că vom mai avea ocazia... Te-ai mai gândit la noi?

- Desigur.

- Şi?

- Am hotărât să renunţ la divorţ... dacă vei accepta condiţiile mele.

- Condiţii?! Ce condiţii?

- Vom trăi încă trei luni, până în primăvară, despărţiţi, dar întâlnindu-ne de două sau trei ori

pe săptămână. Şi dacă vom considera că mariajul nostru

nu poate merge si tu nu te-ai schimbat cu adevărat, vei accepta să divorţăm în liniste, fără să mai ai nici o pretenţie.

Jason, evaluă o clipă propunerea ei apoi ridică din umeri si încuviinţă.

- O.K! De acord!

- Vreau să-mi promiţi, Jason.

- Foarte bine, promit.

- Ne vom vedea, asa cum am spus, dar asta nu înseamnă că vom trăi împreună.

- Cum asa? Nu se poate, protestă el zâmbind chinuit.

- Jason, nu forţa lucrurile! Sunt atâtea altele de clarificat...

- Bine, te înţeleg, dar... vom mai vedea.

Jason zâmbi iar, parcă cu un gând ascuns, si-i mângâie obrazul cu vârful degetelor.

Capitolul 5

TRECUSERĂ CÂTEVA zile de la ultima lor întâlnire si Jason se gândea la felul în care evoluase relaţia cu Nickie după acea noapte în care ea se întorsese în braţele lui si-i oferise iar, după multă vreme, clipele sublime pe care nu le putea uita. Ea încă nu avea încredere în el si-i înţelegea

îndoielile. Era constient că trebuia s-o recucerească si pentru asta poate că ar fi fost bine să se întoarcă si s-o abordeze ca la început, străduindu-se să nu mai gresească...
Se aseză la birou si formă numărul lui Nickie de la firma Hawkins si Cunningham.

- Bună dimineaţa, draga mea!
- Bună, Jason, răspunse ea cu reticenţă.
- Esti ocupată?

- Astept un client care soseste în câteva momente.
- Ceva nu e în regulă? Te aud indispusă.
- Sunt surprinsă... Au trecut patru zile de când ne-am văzut si suni abia acum...
- A, sunt bucuros c-ai numărat zilele!
- Nu, dar... păreai mai aprins... în fine... de ce m-ai sunat?
- Am o propunere. Ce-ai zice să vii cu mine duminică la Galveston?
- Pentru ce?
- Am ochit un spaţiu care se închiriază, nu departe de faleză. Mă gândesc să deschid un magazin acolo. Ce spui?
- Un al saptelea magazin? Nu-ţi ajung sase? Jason chicoti.
- Ştii filozofia mea în afaceri. Crestere sau stagnare! Eu prefer cresterea. As vrea să vii cu mine să vezi locul; stii că ţin mult la părerile tale.

Nickie tăcu câteva clipe reflectând.

- Ştii, Jason, n-as vrea să mă implic din nou în treburile tale si în plus, am foarte mult de lucru acum, la sfârsit de an.

- Nickie, nu e ceva care să dureze mult. Mi-am amintit însă perioada aceea când călătoream împreună, când am deschis magazinele noi. Ce zile fericite!

într-adevăr, îsi amintea si ea acele zile minunate în care erau tot timpul împreună. De dragul acelor zile se simţi tentată să accepte.

- Bine, voi veni.

- Voi fi fericit să-ţi achit un onorariu pentru consultaţie.

- Nu fi caraghios. îţi ofer sfaturile mele ca... prietenă.

- Hm, ca prietenă! Să mă mulţumesc cu atât deocamdată. Poate pe traseu vom schimba cuvântul prietenă în iubită.

- Asta doar dacă voi fi si eu de acord.

- Mă voi strădui să fii!

***

SE TREZI duminică palpitând de emoţie si nerăbdare si se apucă cu atenţie sporită să-si facă toaleta. în faţa oglinzii, în timp ce se farda, îsi dădu seama că era agitată ca o scolăriţă înaintea primei întâlniri. Mai adăugă câteva trăsături de ruj pe buze si analiză rezultatul final.

Cu pielea strălucind de prospeţime în urma dusului răcoros, cu părul si ochii negri si cu contribuţia ajutătoare a fardului arăta bine, desi nu s-ar fi putut spune că era o frumuseţe. Era constientă de asta si se-ntreba a mia oară ce găsise Jason la ea.

Observă în caseta cu bijuterii verigheta si-si aminti că Jason o purta pe a lui cu tenacitate. Avu o strângere de inimă si se simţi o clipă tentată să si-o pună, dar renunţă si trânti capacul cutiei. N-o putea purta până nu era absolut sigură de normalizarea relaţiei cu el.

Mai aruncă o dată ochii la oglinda din dormitor, să se asigure că făcuse tot ceea ce se putea, si-si puse câteva picături de parfum pe gât.

înainte de ora stabilită îl auzi pe Jason sunând la usă.

- Bună dimineaţa! Esti superbă!
- Mulţumesc, murmură ea încântată de aprecierea lui. Intră, te rog. Sunt gata într-o clipă.

Jason o cuprinse în braţe si închizând ochii inspiră adânc mireasma delicată a parfumului ei.

- Ti-l amintesti, nu-i asa, sopti ea înfiorată de atingerea lui.

Cum să nu-si amintească? Era parfumul lui favorit si-n zilele acelea când se iubeau cu înfocare turnase un flacon întreg peste trupul ei

gol...

- îmi place si puloverul tău. Este moale si feminin... ca tine.

Privind-o admirativ, Jason îi mângâia cu mâinile lui fine braţele, umerii, sânii...

Telefonul sună brusc, împrăstiind fanteziile din mintea amândurora.

- Alo? răspunse Nickie precipitat.

- Bună, Nickie? Ce faci?

Era Jim Mc Murray, colegul ei de la firmă.

- Bună, Jim! Bine.

- Te invit să luăm prânzul împreună. Am vrut să-ţi spun încă de ieri dar stii, am avut atâta treabă încât am omis.

- îmi pare rău, Jim... Tocmai plecam. Am alt program...

Era stânjenită că era nevoită să vorbească de faţă cu Jason si încerca să încheie cât mai repede discuţia.

- Am putea cina împreună, însistă Jim.

- Regret, nu pot... Vom vorbi la serviciu si vom stabili pentru altă dată, poate. La revedere!

Nickie oftă usurată si observă privirea plină de repros a lui Jason.

- Nu i-ai spus lui Jim că suntem din nou împreună?!

- N-am găsit încă momentul... de altfel nu suntem din nou împreună!

- O, chiar asa?... Ce se întâmplă?

Nickie îsi trecu nervoasă o mână prin păr. Nu era momentul să înceapă acum o discuţie.

- Nu se întâmplă nimic... Plecăm?

- Desigur... putem pleca. Doar dragul de Jim ne-a reţinut, adăugă el sarcastic.

Coborâră si Jason îsi porni Mercedesul în viteză. Era iritat si nu încerca să ascundă acest lucru.

- ...Şi, cum a trecut ultima săptămână? întrebă el crispat.

- Am fost foarte ocupată... astept cu nerăbdare sărbătorile, căci vom avea o săptămână liberă.

- Grozav! Poate vei găsi timp si pentru mine.

Nickie întoarse capul fără să spună nimic si regretă
că adusese vorba despre vacanţă. Nu era sigură că va fi dispusă să împartă intimitatea si linistea Crăciunului cu el.

Brusc, îsi aminti cum tatăl ei îsi abandonase familia chiar înainte de Crăciun, când ea avea doar paisprezece ani. învăţase atunci o lecţie importantă si anume că bărbaţii chipesi, cu succes la femei, sunt deseori mincinosi si înselători. Era oare în subconstient neîncrezătoare în Jason tocmai din cauza dezertării tatălui ei? Poate.

Lângă ea, Jason era atent la drum, dar nu putea uita telefonul lui Jim. în definitiv, Nickie era viaţa lui si gândul că ea flirta cu un alt bărbat era o adevărată tortură. Era constient că ea nu se întorsese pe deplin la el si asta doar din cauza neîncrederii. Putea oare s-o recâstige? O dorea din tot sufletul si era hotărât să reuseascâ.

Capitolul 6

SE APROPIAU de Galveston si intrară pe soseaua care serpuia pe marginea golfului cu apa albastră strălucind în razele soarelui. Traficul era puţin aglomerat în această perioadă a anului. Nickie coborî geamul lateral si inspiră adânc aerul proaspăt cu iz de alge si sare.

Jason coti spre dreapta si curând apărură primele case din orasul vechi. Treceau pe lângă esplanada cu palmieri graţiosi iar de-o parte si de alta, pe lângă vile în stil victorian, conacuri somptuoase si câteva biserici de la începutul secolului.

Ajunseră în centru si Jason găsi un loc de parcare pe o străduţă laterală. O luară apoi pe jos prin zona pietonală elegantă, cu lămpi pentru iluminat în stil vechi din fier forjat.

- Unde este clădirea pe care vrei s-o închiriezi? Sper că nu mergem prea mult.

- Nu! E aproape! Nu departe de hotelul Tremont. Dar as propune să prânzim mai întâi, desi este încă devreme.
- Cum doresti. Mie îmi convine.

Intrară si se asezară la masă în luxosul restaurant Wentletrap. Când chelnerul veni să ia comanda pentru băuturi, Jason nu ceru nimic altceva decât apă minerală.

- Chiar ai renunţat la băutură, remarcă Nickie plăcut surprinsă.
- Am vorbit serios când ţi-am spus că din acea seară nu m-am mai atins de nici o picătură.
- Şi cum de te-ai decis atât de ferm?
- Mi-am dat seama că alcoolul e un dusman perfid al familiei si al meu personal, având în vedere antecedentele tatălui meu, care ne-a chinuit cu viciul lui.
- Ţi-a fost greu?
- Destul de greu... Am fost si la câteva sedinţe psihiatrice. Vezi tu, copilăria noastră, trecutul nostru similar ar trebui să ne facă să ne agăţăm cu îndârjire de căsnicia noastră si s-o facem să meargă normal.
- îţi dau dreptate... Schimbarea majoră de care dai dovadă reflectă multă maturitate din partea ta si mă bucur pentru tine... si pentru noi.

Chelnerul le întrerupse conversaţia, aducând felurile comandate. în timp ce mâncau, Jason îi

povesti despre schimbările pe care le făcuse la firmă. Angajase personal nou si unele însărcinări în care era angrenat personal le transferase subordonaţilor. Angajase si un expert contabil si, spre surprinderea ei, Nickie simţi o undă de regret.

Terminară prânzul si porniră spre biroul firmei de proprietăţi imobiliare pe care Jason o contactase în prealabil. Nickie nu schiţă nici un gest de protest când el o luă de braţ ca odinioară.

O pereche de tineri căsătoriţi veseli trecu pe lângă ei împingând un cărucior cu un copil. Era o fetiţă drăgălasă, cam de trei luni, cu o boneţică crosetată, roz, cu un puloveras si botosei asortaţi. Nickie o privi cu drag dar cu un zâmbet trist, apoi se uită la Jason care se încruntase si-si încordase muschii maxilarului. Simţi pe braţ strânsoarea degetelor lui.

- într-o zi vom avea si noi copilul nostru.

- Nu te grăbesti cu astfel de speranţe?

- Nu sugeram să-l facem chiar în după-amiaza asta, încercă el să glumească.

Nickie întoarse capul ca să-si ascundă îmbujorarea.

- Ştii, Nickie, continuă Jason, cred că perioada asta de asteptare pe care ai propus-o este binevenită pentru a ne examina gândurile, sistemul de valori si planurile de viitor.

- Da, asa este.

- De asemenea, cred c-ar trebui să discutăm ce n-a mers bine... Şi-n privinţa asta pierderea copilului a avut un rol important.

Nickie se simţi lezată. Se crispă si se opri întorcân- du-se spre el.

- Dar asta n-a fost vina sau greseala mea!

- Nu m-ai înţeles! Nu asta voiam să spun. Am citit într-o revistă un articol scris de un psiholog. Spunea că pierderea unui copil de către un cuplu de tineri căsătoriţi poate duce la distrugerea căsniciei lor. Şi singurul remediu care o poate salva este ca tânăra soţie să fie din nou însărcinată cât mai curând.

Vorbele lui răscoliră dorinţe, nevoi si asteptări, fiziologice si emoţionale, căci fără să vrea pusese degetul pe o rană dureroasă.

- Sunt de acord cu ceea ce spui dar dacă as fi, să spunem, foarte curând însărcinată, n-ar rezolva problema noastră în întregime.

- Bărbaţii au tendinţa să vadă lucrurile mai simplist. Jason o luă de mână si continuară să meargă agale. Ai avut impresia că te-am învinovăţit?

- Da... si m-a durut, căci m-am învinovăţit prea mult singură. Mi-a fost destul.

- Te înţeleg, am trecut si eu prin asta. Nu trebuie să uităm nici o clipă că am suferit amândoi si asta ne leagă poate mai mult decât ne dăm seama.

Ajunseră la sediul agenţiei imobiliare. Agentul cu care Jason fixase întâlnirea era plecat la masă dar lăsase cheile unui asistent.

Imobilul liber era în apropiere. Era o clădire din piatră brună, cu două etaje, adecvată pentru un magazin elegant. La parter avea vitrine largi intercalate cu coloane legate între ele prin arcade, iar la primul etaj ferestrele arcuite ciudat îi dădeau o notă extravagantă.

Jason se munci puţin cu cheile dar în cele din urmă reusi să descuie usa de la intrarea principală. Interiorul mirosea a mucegai si praf. Nickie remarcă imediat tavanele boltite susţinute de coloane zvelte care permiteau amenajarea unor spaţii de expunere a mărfurilor într-un cadru sic, de stil retro.

Explorară pe îndelete toate cele trei niveluri si spaţiul pentru birouri si pentru depozitare din dos. Jason avea în ochi strălucirea de surescitare pe care Nickie i-o văzuse de fiecare dată când punea la cale ceva si simţea perspectiva succesului. Se opriră si priviră încă o dată în jur în compartimentul cel mai spaţios de la etajul întâi.

- îmi place, se pronunţă Nickie fără ezitare. Arhitectura de modă veche este fermecătoare si va fi un cadru foarte plăcut pentru clientela ta.
- De acord, îmi place si mie. Deja mi-am si imaginat că vom pune cosmeticele si accesoriile la parter. La etajul întâi vor fi confecţiile si la etajul doi lenjeria intimă.
- Este bună si amplasarea. Este o zonă cu trafic turistic intens, cu hotelul Tremont si cu celelalte magazine din apropiere. Va fi cu siguranţă încă una din atracţiile fascinante ale firmei Stellar.
- Da, si as vrea să ne apucăm imediat de treabă ca să deschidem de Sfântul Valentin.
- Dar asta este în februarie! Abia dacă mai sunt până atunci două luni. Nu crezi că este o bucată prea mare de mestecat?

Se întoarse spre ea radiind, cu zâmbetul lui strălucitor.

- Putem s-o facem împreună?

Nickie făcu ochii mari.

- S-o facem împreună?! Parcă tocmai spuneai că vrei doar s-auzi părerea mea.

Făcu un pas spre ea si o îmbrăţişă strâns.

- Iubito, am nevoie de tine trup si suflet. Ştii bine ce echipă redutabilă eram.

Nickie se eliberă din strânsoarea braţelor lui forţându-se să nu se lase cucerită de elanul lui

molipsitor.
- Esti hotărât deci să cumperi?
- Da!
- Hai, fii sincer si recunoaste că erai hotărât deja, înainte de a veni aici, nu-i asa?
- Nu, nu! Aveam nevoie de părerea ta, crede-mă!
- O.K., te cred! acceptă Nickie resemnată.
Jason îsi aruncă privirea la ceas si o luă iar de braţ.
- Ei bine, să mergem să vedem dacă persoana s-a întors.
Nickie se simţea derutată. Pe de-o parte, Jason demonstrase că se schimbase, că muncea mai puţin si că se lăsase de băutură. Pe de altă parte se lansa acum din nou într-o altă aventură de parcă ar fi uitat că tendinţa lui de a se implica în muncă până peste orice limite contribuise în mare parte la ruinarea propriei căsnicii.
în biroul agenţiei îi primi agentul imobiliar. Sheila Sampson era o femeie de treizeci si ceva de ani, frumoasă, cu un păr bogat, roscat. Purta un costum de lână, mulat provocator pe corp, si răspândea mirosul unui parfum scump.
- Mă bucur să vă întâlnesc în sfârsit, domnule Stellar, îi întâmpină ea cu un zâmbet mieros. Aţi venit cu secretara? adăugă ea aruncând o privire indiferentă spre Nickie.

- Soţia! O corectă Jason sec.

Sheilla îsi ridică surprinsă sprâncenele dar continuă s-o ignore pe Nickie. începu să prezinte cu efuziune calităţile clădirii si avantajele tranziţiei, neezitând să atingă ca din întâmplare braţul lui Jason. Nickie era sigură că oferea si altceva decât proprietăţile imobiliare.

- Nu e nevoie să vă străduiţi să ne convingeţi, o întrerupse Jason spre satisfacţia lui Nickie. Ne-am hotărât deja!

- Splendid! exclamă Sheila aplaudând teatral cu mâinile ei manichiurate. Trebuie să celebrăm! Vă invit... desigur, împreună cu soţia, la un pahar.

Jason se eschivă stânjenit.

- Vă mulţumesc, dar stiţi... am dori să trecem la încheierea actelor.

Se apucară de redactarea contractului si stabiliră detaliile de efectuare a plăţii iar în final Sheila le recomandă cu graţie câteva firme locale capabile să se ocupe de renovarea si amenajarea magazinului.

Iesiră si Nickie simţi că ajunsese la limita răbdării de a o suporta pe agresiva Sheila Sampson.

- îmi pare rău, Nickie, îi spuse Jason în drum spre masină.

- Asa e când toate femeile te găsesc irezistibil.

- Crede-mă că sunt nenumărate ocazii când e greu de suportat si asta a fost una din ele.
- în cazul de faţă... sunt tentată să te cred.

Se uitară unul la altul si izbucniră în râs. Nickie se opri din mers si deveni serioasă.

- Spune-mi, Jason de ce te-ai încurcat tu cu mine?

Se opri si el în faţa ei si o privi printre gene zâmbind smechereste.

- Fiindcă îmi placi asa cum esti... Fiindcă esti sexy!
- Golanule!

îi puse o mână pe piept să-l împingă dar el se aplecă rapid spre ea s-o sărute pe vârful nasului.

***

DRUMUL DE ÎNTOARCERE îl parcurseră în tăcere. Curând erau deja în faţa usii apartamentului ei si Nickie simţea o undă de regret că întâlnirea cu Jason se sfârsea. Parcă citindu-i gândurile, el o luă de mână.

- Nu mă inviţi înăuntru?

Urmă un moment de derută în care ea se forţă să-si concentreze voinţa.

- Nu cred c-ar fi înţelept din partea mea. Cum ţi-am spus, am si câteva dosare cu rapoarte financiare care mă asteaptă.

Lucirea senzuală din ochii lui se stinse. îi ridică o suviţă rebelă de pe frunte si făcu un pas înapoi.

- Măcar spune-mi că ţi-a făcut plăcere si că am progresat... măcar cu puţin.
- Mi-a făcut plăcere dar ar fi cam devreme să trag concluzii.
- Poate... te răzgândesti totusi.
- Jason, nu pot! Nu încă! Ne-am simţit foarte bine împreună dar... nu forţa lucrurile.

El îi luă cheile din mână si-i deschise usa, apoi făcu o reverenţă.

- Prinţesă...poftiţi vă rog.

Nichie zâmbi amuzată.

- îţi mulţumesc... Rămâne să vorbim la telefon săptămâna viitoare.

O sărută pe obraz si se retrase fără să mai adauge vreun cuvânt. Nickie intră si se întinse pe pat. Simţea încă parfumul lui si căldura buzelor lui pe obraz. Ar fi fost frumos să fi putut rămâne împreună în continuare... Scuza cu dosarele fusese o exagerare. Se ridică oftând si-si porni televizorul.

Capitolul 1

ÎN PERIOADA URMĂTOARE Nickie si Jason s-au întâlnit frecvent. Se apropiau sărbătorile de iarnă si mai mulţi prieteni si parteneri de afaceri i-au invitat la petreceri si recepţii. Au fost si la un concert si desigur au făcut câteva călătorii la Galveston pentru lucrările la noul magazin.

Nickie se străduia să-l întâlnească în locuri si

împrejurări cât mai publice si evita să rămână singură cu el căci Jason o dorea cât mai mult iar ea nu era încă dispusă să-i cedeze desi simţea că pur si simplu se îndrăgostea din nou de el. Voia însă să rămână cu mintea limpede si îndoielile ei că aceleasi probleme ar fi putut apărea după o normalizare deplină a relaţiei lor, nu se risipiseră. Ce-ar fi făcut atunci când el, obsedat de afacerile lui, s-ar fi distanţat iarăsi de ea? Poate că acum era doar cuprins de euforia deschiderii

noului magazin si se folosea de ea ca si în cazurile trecute. Se temea că o dată deschis magazinul, îsi va pierde interesul pentru ea si o va părăsi pentru o altă femeie, mai tânără, asa cum făcuse si tatăl ei. Mai avea nevoie de timp că să-si risipească îndoielile si să-si recapete încrederea în el.

Jason o sună la birou si o invită să cineze împreună, dar Nickie se temea să petreacă seara singură cu el. însă stiind că are o întâlnire de afaceri aproape de birourile firmei lui, îi propuse să se vadă ca să ia prânzul împreună. Jason acceptă fără entuziasm propunerea ei, căci simţea distanţa pe care Nickie se străduia s-o menţină.

Nickie se pregătea să plece când telefonul sună din nou. Recunoscu imediat vocea surorii sale mai mari, Meredith. Se simţi vinovată că nu

mai vorbise cu ea de multă vreme, desi aceasta era gravidă.

- Ce faci, surioară? Te simţi bine?

- Desigur! Iartă-mă, eu ar fi trebuit să te sun. Ce face viitorul meu nepot?

- Dă semne de nerăbdare.

- Se apropie data, nu-i asa?

- Da, medicii spun că va veni în jur de 31 decembrie, iar Richard speră să astepte până la 1 ianuarie ca să câstigăm premiul care se acordă primilor născuţi din an.

Râseră amândouă înveselite.

- Cum merge divorţul cu Jason? continuă Meredith.

Nickie tăcu derutată. Unul din motivele pentru care ezitase s-o sune pe sora ei era tocmai faptul că aceasta considera divorţul o mare greseală. Nu voise să mai audă încă o dată argumentele ei. Acum însă situaţia se schimbase în oarecare măsură.

- Divorţul... a fost amânat. încercăm să ne împăcăm.

- Bravo! exclamă Meredith încântată.

- Nu te grăbi cu concluziile. E doar o încercare.

- Ce încercare? Te culci cu el sau nu? Ai fi o proastă să n-o faci cu un bărbat ca el.

- Vai, esti imposibilă! Asa vorbeste o femeie însărcinată în luna a noua?

Râsul zglobiu al surorii sale îi arătă cât de eliberată de reticenţe era Meredith.

- Ştiu că te-a rănit, dar oamenii se mai schimbă... Mai dă-i si tu o sansă!

- Parcă ai fi aliata lui. Nu cumva el te-a îndemnat să mă suni?

- Nu fi ridicolă! Nu l-am mai văzut si nici n-am mai vorbit cu el de când v-aţi despărţit... De fapt te-am sunat în legătură cu Crăciunul. Mama si Steve ar vrea să stie dacă vei veni si tu să-l petrecem cu toată familia.

Nickie se simţi vinovată. în ultimii ani Vivian si soţul ei organizau reuniunea festivă a familiei, la care participau toţi cu bucurie.

- Sigur că voi veni. Cum să nu vin?

- Ai putea să-l aduci si pe Jason, îi sugeră Meredith.

Nickie pufni tracasată.

- Mere, e prea devreme să stiu dacă lucrurile vor merge bine.

- Hai, lasă! Doar n-ai de gând să-l lasi singur de Crăciun?

- Bine, mă voi gândi.

- Auzi, ce-ai spune să ne vedem să luăm prânzul împreună? Poate sâmbătă?

- De acord... Vorbim să stabilim unde ne vedem.

- O.K. îi anunţ pe mama si pe Steve că veţi

veni. Te sărut. Pa!
Nickie rămase usor tulburată. Sarcina surorii sale îi amintea de pierderea suferită si dori din suflet să fie alături de ea în clipele dificile care urmau.
NICKIE PLECĂ la întâlnirea cu George Wilson si reusi să încheie un contract foarte avantajos cu firma

Wilson Engineering. George a fost impresionat de planul ei de eficientizare a procedurilor contabile si chiar i-a oferit un post permanent. Desi flatată, a refuzat, spre dezamăgirea lui.

Nickie părăsi exaltată biroul lui si plecă să-l întâlnească pe Jason. îl zări asteptând-o la locul stabilit, în restaurantul cu autoservire de tip „Cafeteria".

- Cum a mers întâlnirea? o întâmpină el.

- Fantastic! Contractul cu o firmă prestigioasă ca Wilson Engineerig va fi foarte bine apreciat de sefii mei.

- Felicitări!

- Mulţumesc.

îsi luară tăvile si începură să se servească cu legume marinate.

- S-a nimerit foarte bine că am avut întâlnirea atât de aproape de tine, nu-i asa?

- As fi preferat să mergem altundeva.

- Sunt foarte prinsă azi, asa că e perfect pentru mine.

Se asezară la o masă mică lângă un panou decorativ si îndată Nickie îl observă pe George Wilson care, cu tava plină, căuta o masă liberă.

- O, Nickie! Ce întâmplare! Nu mă asteptam să ne revedem atât de curând.

- într-adevăr! George, fă cunostinţă cu soţul meu, Jason Stellar! el este George Wilson.

Cei doi bărbaţi îsi dădură mâna si se salutară.

- Asadar dumneata esti norocosul domn Stellar. Mărturisesc c-am încercat s-o momesc pe Nickie... oferindu-i o slujbă, dar... m-a lăsat cu buzele umflate. Păcat, ar fi fost o comoară pentru firma noastră.

- Chiar asa?

Nickie se uită la tava lui George.

- Dacă vrei, te rog ia loc cu noi, îi propuse Nickie din politeţe.

- Mulţumesc, dar... mă întâlnesc cu câţiva colegi care trebuie să apară. Vă doresc poftă bună, mai adăugă el si se retrase spre o masă liberă, mai mare, din celălalt colţ al sălii.

Nickie gustă din plăcinta cu carne, evitând privirea mustrătoare cu care Jason o fixa.

- Văd c-ai avut un succes deosebit. Nici n-ai pomenit că ţi-a făcut o ofertă... si cred că nu era numai de afaceri.

- Nu voiam să te supăr. De altfel l-am refuzat.

- Şi atunci de ce mai era nevoie să-l inviţi să

se aseze cu noi? întrebă el iritat.

- Este un client important si s-a purtat prietenos. Am vrut să fiu si eu amabilă. Doar atât!

Pe lângă masa lor trecu un angajat al lui Jason, care se opri cu politeţe exagerată încercând să se bage pe sub pielea patronului.

- Uf, vezi, de asta nu-mi place locul ăsta! exclamă Jason după plecarea lui.

- Lasă, nu e grav. Spune-mi mai bine cum merg lucrările la noul magazin.

- M-a sunat Phyllis ieri să-mi spună că a găsit culoarea de mochetă pe care ai ales-o tu.

- A, grozav! Mă bucur.

Era bucuroasă într-adevăr, mai ales că reusise să-l scoată din starea de indispoziţie.

- Dacă ai terminat de mâncat să plecăm, propuse el parcă arătându-i că se înseală.

- Da, putem pleca, acceptă ea usor dezamăgită că întâlnirea lor se termina astfel.

- Poate vrei să urcăm la mine în birou... să mai stăm de vorbă.

- Da, desigur. îmi pare rău că esti morocănos.

- As fi vrut să fiu singur cu soţia mea, dar mi se pare că e cam greu.

- O luă de mână si o conduse spre birourile elegante ale firmei Stellar.

- Să vă fie de bine, domnule Stellar, îi

întâmpină surâzătoare frumoasa blondă aflată la biroul secretarei.

Jason observă privirea întrebătoare cu care o fixa pe Nickie si se grăbi să clarifice situaţia.

- Nickie, fă te rog cunostinţă cu noua mea secretară, Stephanie Burns. Stephanie? Ea este soţia mea, Nickie Stellar.
- Soţia?... repetă Staphanie surprinsă. Ştiam că... Scuzaţi-mă. Reafisă zâmbetul larg si strânse usor mâna întinsă de Nickie. Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Stellar.
- Spune-mi, te rog, Nickie!
- Cum a fost prânzul? îl întrebă ea pe Jason.
- Nemaipomenit! Jumătate din clienţi erau cunoscuţi si au trecut pe la masa noastră. Ai fi putut veni si tu să mănânci cu noi.
- Da... sigur, se bâlbâi ea rosindu-se derutată.

Netulburat, Jason o luă pe Nickie de braţ si o trase
spre biroul lui.

- Stephanie, vreau să discut ceva cu soţia mea câteva minute. Ai grijă, te rog, să nu fim deranjaţi.
- Am înţeles, domnule Stellar.

Nickie se lăsă condusă dar avu timp să observe privirea suferindă pe care Stephanie o aruncase în urma lor. Jason închise usa apoi îsi scoase haina si si-o atârnă în cuier.

- Văd că ţi-ai schimbat secretara. Ce s-a întâmplat cu Anne?

- Urma să nască si a hotărât să-si întrerupă serviciul.
- Stephanie pare o înlocuitoare excelentă. E tot atât de arătoasă.
- Aspectul este foarte important în relaţia cu anumiţi clienţi pe care îi avem.
- Să nu spui că nu si pentru tine.
- Ce vrei să spui? De obicei nu comentai angajaţii mei.
- Asa e, dar... E îndrăgostită de tine.
- Cine, Stephanie? Glumesti!
- Deloc. Se vede în ochii ei. Părea distrusă când a aflat cine sunt. Să nu-mi spui că tu n-ai observat?
- Nu, n-am observat. Mă preocupă altceva. Jason îsi trecu mâna prin păr, apoi îsi slăbi nodul cravatei si descheie nasturele de la gulerul cămăsii.
- De ce nu i-ai spus că am amânat divorţul?
- Pentru că viaţa mea personală nu e treaba ei. Cu pasi fermi Jason se duse la usă si puse piedica. Se apropie apoi de ea, o luă de talie si o trase în jos spre fotoliul încăpător, unde o aseză în poala, lui.
- Ce faci, Jason? protestă ea surprinsă. Doar nu vrei să...

- {ss^ Usa e încuiată si Stephanie nu-mi va face legătura telefonică, asa că...

Orice alte proteste deveniră inutile căci buzele lui acaparatoare se lipiră de gura ei în timp ce-i descheia jacheta si bluza si-si strecura mâna mângâindu-i spatele si umerii.

Nickie se lăsă moale în braţele lui si-i răspunse sărutărilor. Se forţă să se smulgă din ameţeală, îsi întoarse capul si inspiră adânc, apoi îi puse degetele pe buzele întredeschise si privi în ochii lui lan- gurosi.

- Poznasule! Esti irezistibil... Asa faci si cu Stephanie?!

Jason se smuci încercând să-i prindă degetele cu dinţi.

- Of, Nickie! Stephanie nu mă interesează. Eu pe tine te doresc.

îi scoase ochelarii de pe nas, îi puse pe birou si începu s-o sărute din nou, gemând înfundat.

- Ce vrei, Jason? murmură ea tulburată de vigoarea îmbrăţisării lui, de mirosul trupului si de buzele lui.

- Să te seduc!

- Aici... în fotoliu? chicoti ea.

- Nickie, nu mai pot... M-ai înnebunit de atâta timp chinuindu-mă numai cu strângeri de mână sau sărutări... Crezi că un bărbat normal rezistă numai cu astfel de aperitive?

- Nu, Jason, dar încă e prea devreme să...

Nu reusi să-si sfârsească gândul căci Jason începu să-i sărute sânii. O întoarse spre el ridicându-i genunchii si trăgându-i fusta în sus spre talie.

- Vezi ce bine ne potrivim si încăpem aici? gâfâi el. Una ca Stephanie nu s-ar potrivi nici aici si nici în viaţa mea.

Nickie se agăţase cu braţele de gâtul lui si-si dăduse capul pe spate, îmbătată si prinsă tot mai adânc în vârtejul pasiunii...

Telefonul zbârnâi asurzitor făcându-i să tresară speriaţi. Jason trânti o înjurătură si smulse receptorul.

- Ce este? se răsti el... Bine, fă-mi legătura!

Nickie încercă să se dea jos din poala lui dar el o reţinu. Auzi si ea vocea de la celălalt capăt al firului si înţelese că era bancherul.

- A, grozav! exclamă Jason. E o veste excelentă, Sam, îţi mulţumesc!... Vorbim cât de curând posibil. La revedere! Aseză telefonul în furcă si se uită triumfător spre Nickie. A fost aprobată finanţarea adiţională. N-o pot certa pe Staphanie că ne-a deranjat; stia cât de importantă era vestea pentru mine... Apropo, unde am rămas? îi făcu cu ochiul si încercă să tragă de marginea chilotului.

- Opreste-te, Jason! Te rog lasă-mă să mă

ridic. Trebuie să plec.

- La dracu! De ce trebuia să sune tocmai acum? Hai se mergem undeva unde să avem liniste. Măcar în weekend.
- Jason, nu încă. Nu mă presa!

Nickie se ridicase, îsi trăgea fusta si-si încheia bluza cu mâna tremurândă. îsi aranjă părul si-si netezi jacheta.

- Nickie, mai avem nevoie să discutăm.
- Asa e, dar o s-o facem altă dată. Acum chiar că e târziu. La ora două trebuie să fiu la birou.
- Dacă nu vrei să mergem împreună în weekend, promite-mi măcar că de Crăciun vom fi împreună.

îl privi pe sub sprâncene ca si cum ar fi evaluat propunerea lui. Zâmbi si clătină aprobator din cap.

- Fie! Dacă vrei tu!
- Ura! chiui el bucuros ca un copil. Se repezi la ea si o sărută pe obraz.

Nickie îsi luă geanta si cu pasi nesiguri iesi din birou, simţind si ea o undă de regret că telefonul sunase.

Capitolul 8

LENTILE DE CONTACT, Meredith? Cred că

glumesti...

- Ba deloc. Ăsta e cadoul meu de Crăciun pentru tine. Ti-am făcut o programare la oftalmolog, ca să poţi să le ai pentru întâlnirea cu Jason si cu familia.

- Dar stii că am încercat să port lentile de contact când eram încă adolescentă si nu le-am suportat.

- De atunci s-au făcut progrese imense. Vreau să încerci lentile ca cele pe care le port eu si-ai să vezi că te obisnuiesti cu ele foarte rapid. Nu se poate să-ţi mai ascunzi ochii ăstia frumosi. Nickie îsi umflă obrajii si pufni exasperată.

- Bine, bine, am să merg la oftalmolog desi ochelarii n-aveau ce să strice. Şii bine că din toată

familia doar tu esti cu adevărat frumoasă, fiindcă semeni cu tata. Mack si cu mine suntem mai... banali ca mama, asa că...

- Vai, dragă, de ce tot insisti că nu esti atrăgătoare? Altfel cum crezi că l-ai fi agăţat pe Jason Stellar?

Nickie îsi ridică sprâcenele în timp ce-si amesteca cu linguriţa ceaiul cu gheaţă. Erau asezate în braseria complexului comercial City Mall unde veniseră să-si facă cumpărăturile de sâmbătă. Era lume multă si larma vocilor se amesteca cu colindele care răsunau din

difuzoare.

- Chiar că nu stiu ce-a găsit Jason la mine, răspunse ea într-un târziu.

- Te-a vrut pentru tine însăţi! Ar trebui să fii convinsă de asta, mai ales dacă accepţi că nu esti o frumuseţe răpitoare.

- în orice caz motivul major pentru care el mă vrea din nou în viaţa lui este că... ei bine, la pat ne potrivim foarte bine.

- Pentru bărbaţi contează mult asta, dar nu cred că e singurul motiv. Sexul este important dar nu e suficient pentru ca o căsnicie să meargă. Contează si încrederea.

- Of, as vrea să... să pot avea încredere în el. Şi... stii bine cum a venit atunci la spital.

- Draga mea, dacă un bărbat este chipes din cale- afară, nu înseamnă neapărat că este un Casanova.

- Şi ce zici de tata?

- A, asta era! Te gândesti mereu la el si faci comparaţia, dar nu e corect să-l blamezi pe Jason pentru ce a făcut tata... Apropo, să nu uit. Mama are de gând ca la întâlnirea familiei pe care o vom organiza în primăvară când va fi si botezul copilului, să-i invite si pe tata si pe actuala lui soţie.

- Nu se poate! După iadul prin care a făcut-o să treacă întorcându-se si plecând apoi cu

poama aceea?

- Ei, Sandra nu e o poamă, desi... ai dreptate că din cauza ei tata a părăsit-o pe mama. Dar cred că după atâta timp, mama consideră că e momentul să renunţe la ostilităţi. Oricum are si el dreptul să-si cunoască nepotul. Ştii, viaţa e scurtă si... e mai bine să îngropăm securea războiului.

Meredith ridică din umeri si-si termină băutura răcoritoare.

- Da, cred că ai dreptate. Nickie oftă si reusi să zâmbească apoi continuă cu un ton vioi: Uite, am terminat si eu. Să mergem acum căci vreau să cumpăr câteva cadouri pentru viitorul meu nepot sau nepoată.

- Să ne grăbim atunci, aglomeraţia creste si n-as vrea să prindem ora de vârf. Haide!

***

FIDELĂ PROMISIUNII făcute lui Meredith, Nickie se duse la oculist într-una din zilele următoare si-si luă lentilele de contact.

în câteva zile se obisnui cu ele. Ceea ce era mai greu, era să se uite în oglindă si să vadă o altă persoană, căreia îi lipsea aparenţa pronunţat intelectuală. începuse să accepte si ea ce-i spusese Meredith si anume că era mai atrăgătoare decât credea, mai ales că surprinsese privirile mai multor bărbaţi care

întorceau capul după ea.

Cu Jason nu s-a văzut înainte de ziua ajunului de Crăciun, stabilită de comun acord pentru întâlnire. Când Jason veni dimineaţa la nouă si jumătate o găsi gata, îmbrăcată în niste pantaloni albi de lână si cu un pulover roz, pufos, din mohair.

- Hei, arăţi nemaipomenit! Esti numai bună de agăţat în pomul de Crăciun!

Nickie îl privi si ea cu drag. îsi dădea seama că îi lipsise si acum era încântată să-l revadă.

- Sunt gata, putem pleca.

- Ti-ai uitat ochelarii.

- Nu i-am uitat. I-am lăsat. Port lentile de contact pe care sora mea mi le-a făcut cadou de Crăciun.

- Aha! Grozav! Ce surpriză!
- Ce zici, cum arăt? îţi place?
- Mă tem că nu pot fi de acord. Arăţi prea bine, încercă el să glumească.
- Eram sigură că preferi o soţie comună, care să nu atragă privirile, nu-i asa?

Nickie îsi luă geanta si plecă.

în masina lui Jason, în timp ce rulau cu prudenţă prin traficul supraaglomerat, îndreptându-se spre complexul Galleria unde voiau să facă ultimele cumpărături, Nickie reluă discuţia.

- Şi tata era asa...

- Cum adică?
- S-a însurat cu o fată comună pentru că nu suporta concurenţa altor bărbaţi, desi el se uita după alte femei.
- îmi pare rău că gândesti asa si observ că încă esti marcată de relaţia cu el.
- Da, relaţia mea cu el a fost încordată de când si-a părăsit familia...
- Tine cont că eu nu te-am părăsit niciodată... Tu m-ai părăsit pe mine.

Fără replică, cu ochii umbriţi, Nickie tăcu. Jason avea dreptate si totusi o rănise adânc. Ştia că se schimbase dar oare mai putea să aibă încredere în el?

Jason intră în parcarea complexului si după ce găsiră un loc liber coborâră din masină.

Capitolul 9

ERA ORA zece când intrară în complex. Pe scara rulantă, ţinându-se de mână, admirau nesfârsitele ghirlande de beculeţe multicolore care coborau în cascade din tavan. La fiecare etaj erau brazi împodobiţi, si-n fiecare magazin atârnau ghirlandele decorative. Răsunau colinde vesele si atmosfera sărbătorească încălzeau sufletul tuturor cumpărătorilor veniţi să caute cadourile pentru cei dragi.

Se opriră mai întâi la magazinul lui Jason, căci el avea ceva de vorbit cu managerul Claude

White. Nickie se amuză de manechinele transformate acum fantezist în Mosi Crăciuni echipaţi cu mantale rosii, pantaloni bufanţi negri si ochelari de soare. Se uită la cei doi bărbaţi prinsi în discuţie si înţelese că Jason

făcuse un efort dedicându-se ei într-o zi în care, cu siguranţă, prezenţa lui ar fi fost necesară în atâtea locuri. Era un gest care trebuia apreciat.

Jason reveni alături de ea si împreună se opriră la raionul de tricotaje unde el cumpără o vestă de lână pentru menajera lui.

- Se pare că este vânzare foarte bună, remarcă Nickie văzând mulţimea clienţilor.

- Da, tocmai îmi spunea managerul că va fi luna cu cele mai mari încasări.

- Asta e bine, având în vedere cheltuielile care urmează cu magazinul din Galveston.

Trecură pe la alte raioane si magazine si cumpără cadouri pentru toată familia. Jason o ajută pe Nickie să aleagă o cutie cu specialităţi pentru Steve si o sticlă de whisky de calitate pentru Richard, soţul lui Meredith.

Se opriră si la magazinul de jucării căutând daruri pentru copiii lui Mack. Aici, un Mos Crăciun rotofei, cu barba mătăsoasă, lua pe genunchi câte un prichindel pentru a-i asculta doleanţele în timp ce un fotograf imortaliza momentul.

Jason admiră o clipa scena si o înghionti pe

Nickie.

- Nu te duci si tu să-i spui ce-ţi doresti?

îsi trecu braţul pe după talia ei si-i făcu cu ochiul smechereste, apoi se aplecă la urechea ei. Ce-ţi doresti, Nickie? sopti el tandru.

Ea îsi ridică ochii spre el dar întoarse repede capul, neîndrăznind să spună sau să arate ce si-ar fi dorit cel mai mult ca relaţia lor să meargă bine.

îsi luară câte un sandvis si-n timp ce-l mâncau îi admirară pe cei câţiva patinatori care alunecau cu graţie pe gheaţa patinoarului din zona de distracţii din cadrul complexului.

Plecară spre apartamentul lui Jason unde el avea de gând să prepare cu mâna lui tradiţionala cină de Crăciun.

Emoţia o cuprinse pe Nickie când se văzu din nou în fosta sa locuinţă. Sufrageria era asa cum o stia, elegantă, cu un pronunţat aer masculin datorat canapelei si fotoliilor îmbrăcate în piele neagră. Bradul mic, pe care Jason îl împodobise deja, adăuga nota festivă. Cu un an în urmă fuseseră fericiţi aici si Nickie realiză cât de mult îi lipseau acele vremuri. Jason observă starea ei melancolică. Se apropie de ea si-si puse braţele pe umerii ei.

- îţi amintesti, Nickie?
- A trecut mult timp de când n-am mai fost aici.

Cu vârful degetului îi ridică bărbia si o sărută pe frunte.

- Prea mult. Ar fi timpul să te întorci... Ce zici, vii să-mi ţii de urât în timp ce gătesc?

- Desigur.

în bucătărie, Jason îsi puse un sorţ si se apucă să prepare umplutura pentru curcan. Ridicându-se pe

vârfuri, Nickie se uita peste umărul lui cum tăia mărunt ţelina si ciupercile, la care adăugă apoi mirodeniile parfumate. Se uita la mâinile lui îndemânatice miscându-se ritmic si precis pregătind tot ce era necesar si în cele din urmă punând tava la cuptor. Observă suviţa blondă care-i cădea pe frunte, braţele viguroase si coapsele arcuite si nu se putu stăpâni să nu se gândească la clipele fierbinţi petrecute cu el, clipe care începeau să-i lipsească atât de mult.

- Deocamdată am terminat aici, spuse el vesel stergându-si mâinile cu un prosop. Până când se coace curcanul să mergem să facem un foculeţ în cămin si-apoi să ne uităm la televizor.

Curând flăcările începură să danseze în cămin cu lumina si căldura lor plăcută. Tolănită pe canapea, Nickie se uita la bărbatul atrăgător care insistase atât de mult să petreacă Crăciunul cu ea. Frumuseţea lui fizică era tentantă. Ce rost avea să-l mai refuze? La ce bun să se mai agaţe

cu atâta tenacitate de îndoielile ei? La urma urmei, în ultimele săptămâni el arătase că voia să se schimbe si că era hotărât să facă relaţia lor viabilă. De ce să nu accepte bucuria sărbătorii si pur si simplu să creadă, asa cum făceau copiii pe care îi văzuse dimineaţa fotografiindu-se cu Mos Crăciun.

Jason se aseză lângă ea si o luă în braţe. Pe ecranul televizorului se derulau imaginile unui film celebru dar Nickie nu se putea concentra să le urmărească. Prezenţa lui Jason în acel loc în care petrecuseră atâtea clipe de neuitat era un afrodisiac puternic. Se agăţă cu mâinile de gâtul lui si-l trase spre ea. Jason îi cuprinse faţa cu palmele si-si lipi buzele de gura ei. Nickie nu-si înăbusi geamătul, pierdută în magia seducătoare a sărutului lui.

- Esti atât de frumoasă, sopti el mângâindu-i părul cu tandreţe.

- Nu, nu sunt...

- Ba da.

îi scoase puloverul iar Nickie îi descheie nasturii 01®^.

- Tu esti frumos, murmură ea plimbându-si vârful degetelor pe pieptul lui musculos. Nu-mi puteam lua ochii de la tine, acolo-n bucătărie.

- Am observat...

Se lipi de ea în timp ce cu o mână îi desfăcea

catarama pantalonilor.

Din bucătărie se auzi soneria cronometrului de la cuptor si amândoi izbucniră în râs.

- ... Salvată de clopoţel! glumi Nickie.

- Doar pe moment. Trebuie să stropesc curcanul cu untură, să-l întorc pe cealaltă parte, asa că revin într-o clipă.

în lipsa lui, Nickie îsi puse puloverul, îsi aranjă părul si se aseză în fotoliu. Jason apăru în pragul usii, fără cămasă, cu părul ciufulit si catarama pantalonilor desfăcută, mai sexi decât oricând. Rămase o clipă pe loc apoi se repezi spre ea. Sprintenă, Nickie sări din fotoliu si alergă spre sufrageria în care masa festivă era deja aranjată. încercă s-o ocolească dar, mai rapid, Jason o prinse în braţe si începu s-o sărute cu înfocarea unui adolescent. Nickie încerca să scape, chicotind si lovindu-l usor cu pumnii în piept.

- Ce-mi faci? Fii cuminte! ... Mă perpelesti si pe mine? Acusi va suna din nou cronometrul... trebuie să ai grijă de curcan. Mai ai puţină răbdare!

- Nu mai pot, Nickie! Dă-l încolo de curcan, să se prăjească până nu mai poate!

- Să nu ne pripim, Jason. Unde-i mândria ta de bucătar gurmand?

- ... si amant epicurean! adăugă el făcându-i cu ochiul. Ai dreptate, curcanul va fi gata

imediat.

Întradevăr, în câteva minute erau asezaţi la masa festivă si la lumina intimă a lumânărilor mâncau faimosul curcan aruncându-si priviri drăgăstoase si zâmbindu-si cu subînţeles. Urmară cafelele si tortul de ananas si în final Jason aduse o cutie mică ambalată în staniol.

- Acesta este cadoul meu pentru tine, Nickie. La mulţi ani! îi ură el cu tandreţe.

- Mulţumesc, murmură ea impresionată. Cadoul meu pentru tine este la mine acasă. Am să ţi-l dau când vom ajunge acolo.
- De acord, dar acum deschide-l pe-al tău. Nickie pipăi cutia încercând parcă să ghicească cu
degetele conţinutul ei. Despături ambalajul si deschise cutia mică de catifea.
- Vai, Jason! A costat o avere, exclamă ea scoţând brăsara superbă de aur cu diamante strălucitoare. Nu trebuia să cheltuiesti atât de mult.
- Scumpa mea, este ceea ce meriţi! Luă brăţara din mâna ei si i-o prinse la încheietură, apoi se aplecă si o sărută pe frunte. Acum, ce-ai zice să iesim să ne plimbăm puţin, să simţim atmosfera sărbătorească a orasului?
- Da... dacă tu vrei, acceptă ea usor dezamăgită de propunerea lui neasteptată.

- Du-te ia-ţi haina, eu termin aici într-un minut.
Nickie iesi în hol. Sări speriată înapoi, gata să cadă
când deschise usa dulapului se pomeni cu un urs alb imens de plus care se rostogolea spre ea.
- Ah! Jason, ajutor! ţipă ea în timp ce se lupta cu ursul. îl auzi pe Jason râzând în spatele ei, mulţumit că
surpriza îi reusise.
- M-am gândit să-ţi fac un cadou mai... asa, ca pentru fetiţe cuminţi, si mi-am amintit că-ţi plac animalele de plus.

- Doamne, cum m-am speriat! Dar cum a apărut aici? Nu era când am venit.
- Bineînţeles că nu, chicoti el. L-am strecurat pe furis când te-ai dus să te speli pe mâini.
Abia acum Nickie reusi să se uite mai bine la urs, la panglica rosie legată la gât, la pieptul bombat si la labele rotunjite.
- Aa... E foarte drăguţ, dar e asa de mare. Ce-o să fac cu el?
- Vei dormi cu el, dacă eu tot n-am voie...
- Poate nu va mai fi asa... Nickie se lipi de Jason si el o îmbrăţisă. E un Crăciun minunat! Sunt fericită că suntem împreună.
Jason îi mângâie obrajii si o privi în ochi.
- Nickie, vreau să te întreb ceva: Ce ţi-ai

dorit azi, când ne uitam la Mos Crăciun?

- Am să-ţi spun... dar nu acum. Poate mai târziu, răspunse ea îmbujorându-se si coborându-si privirea.

Jason îsi puse mâinile pe umerii ei si întrebă foarte serios:

- Atunci spune-mi altceva. De ce crezi tu că m-am însurat cu tine?

Nickie îsi muscă buzele, nepregătită pentru o întrebare atât de directă.

- ... încă nu sunt sigură, recunoscu ea cu onestitate.

- Dar am dedus din spusele tale că ai tu niste presupuneri în privinţa asta, presupuneri care nu-mi sunt

favorabile si mai ales nu sunt reale. Şi de-asta, as vrea să-ţi spun, să te fac să înţelegi ce însemni tu pentru mine. As vrea să mă crezi că toată energia pe care sunt nevoit s-o consum cu afacerile mele are nevoie de un punct de sprijin si acest punct de sprijit tu esti. Ca eu să pot străluci, am nevoie de stabilitate, de o femeie ca tine. N-am nevoie de una ca Stephanie, care alături de mine m-ar face să mă risipesc. Tu esti stânca mea, Nickie, si nimic în viaţa mea nu poate merge bine fără tine.

Vorbea cu pasiune si Nickie, cu ochii mari, îi sorbea fiecare cuvânt.

- Of, Jason... oftă ea înfierbântată de vorbele lui. Te iubesc si te doresc atât de mult...

O luă de mână si apucând ursul sub braţ o trase spre dormitor.

- N-ai să mă mai respingi?

- Nu, Jason!

- N-ai să mai pleci de la mine?

- Niciodată! Te doresc... Sunt a ta.

Nickie îsi simţea inima bătându-i nebuneste în piept si dorinţa explodându-i ca un foc de artificii în tot trupul. îi smulse cămasa rupând nasturii în timp ce el, cu mâinile nerăbdătoare, îi trăgea puloverul si pantalonii. O ridică si-si lipi gura înfometată de buzele, de pieptul si pântecele ei si strâns înlănţuiţi se prăbusiră în vârtejul de flăcări al pasiunii...

Capitolul 10

ERA APROAPE de prânz în ziua de Crăciun când Nickie auzi ca prin vis telefonul sunând. încercă să se ridice si-si dădu seama că era blocată de braţul si piciorul lui Jason. Telefonul suna în continuare, cu insistenţă. Nickie se eliberă cumva si se întoarse spre cealaltă parte a patului dar aici dădu peste grămada de plus în formă de urs.. îsi amiti cum spre miezul nopţii Jason îl adusese în pat si propusese râzând să facă dragoste în trei. Telefonul sună iar si în fine Nickie ajunse la el si ridică receptorul.

- Alo?!

- Tu esti, Nickie? recunoscu ea glasul lui Meredith. Am tot sunat la tine si bănuind unde puteai fi, am încercat si aici. Ce naiba faceţi? Suntem deja toţi aici la mama, prânzul e aproape gata, si voi nicăieri!

Nickie se uită la ceas dezorientată.

- Doamne, scuză-ne, Meredith! Dormeam, nu ne-am dat seama că...

- Lasă, lasă, îmi imaginez eu ce-a fost acolo. Dar gata! Sculaţi-vă si veniţi rapid încoace.

- Da... sigur, imediat. Cere-i scuze mamei din partea mea si... „La muţi ani!“

- La mulţi ani, scumpo! Hai, grăbiţi-vă!

Nickie puse receptorul la loc si întorcându-se întâlni privirea lui Jason. Se uita la ea printre gene, cu capul sprijinit de braţ.

- Bună dimineaţa si „Crăciun fericit“!

O luă de mână, o trase spre el si o răsturnă pe pernă încercând s-o sărute si să-i mângâie sânii.

- Jason, Jason! Stai! Ai auzit, era sora mea. Toată familia s-a adunat deja! Trebuie să plec...

Se opri rusinată dându-si seama că încă nu-i spusese nimic despre asta si nici nu-l invitase s-o însoţească.

Elanul lui Jason se stinse într-o clipă si cu tristeţe în ochi, o ajută să se ridice.

- Ai să mă suni poate mai târziu, nu-i asa?

Nickie îi observase reacţia si rămăsese pe gânduri. Nu-l putea abandona astfel, într-o zi ca asta, după tot ce se întâmplase.

- Jason, începu ea cu timiditate, ce-ai zice dacă... Jason, te rog să vii cu mine!

în ochii lui se aprinse o scânteie de bucurie si zâmbetul îi înflori pe buze.

- Esti sigură?

- Da, sunt sigură. Crăciunul este o sărbătoare a familiei si familia mea ar fi incompletă fără tine.

- Of, Nickie, draga mea! Scumpa mea!

Cu lacrimi în ochi o strânse la piept si-i sărută cu înfocare buzele.

- Să ne grăbim acum! Trebuie să trecem pe la mine să mă schimb... si să-ţi dau cadoul meu.

***

NU DUPĂ MULT timp erau în masina lui Jason, îndreptându-se spre locuinţa lui Vivian. Pe bancheta din spate erau îngrămădite cadourile pentru fiecare membru al familiei. La felicitările care erau atasate Nickie adăugase si numele lui Jason. Alături de pachete era jacheta de piele foarte modernă, pe care ea o cumpărase special pentru el stiindu-i preferinţa pentru ţinutele degajate, sportive.

Se uită la faţa lui Jason proaspăt bărbierită si zâmbi când observă tăietura fină pe care si-o

făcuse cu lama, desigur din cauza grabei. Din cauza grabei... îsi aminti graba si nerăbdarea cu care se aruncase în vâltoarea patimii în noaptea trecută, fără nici o precauţie, desi stia că se află în perioada fertilă. Oare îsi pierduse minţile? Ce se întâmplase cu hotărârea ei fermă de a

nu face dragoste cu el până când nu era sigură că rede- veniseră un cuplu sigur, stabil? Se întâmplase ceva minunat, ceva ce ţinea de magia Crăciunului. Se îndrăgostise din nou si toate considerentele raţionale fuseseră spulberate de emoţiile puternice din seara trecută. Iar acum îl ducea pe Jason la reuniunea familiei, ca o recunoastere oficială că se împăcaseră.

Se uită la verigheta pe care Jason i-o pusese pe deget si la brăţara nouă cu diamante, ca la niste simboluri ale legăturii lor conjugale. Acum se părea că totul se rezolvase dar putea fi oare sigură că nu vor reapărea cele trei probleme care îi zdruncinaseră căsnicia: băutura, obsesia pentru muncă si atracţia pentru femeile frumoase de care el era înconjurat?Trebuia să fie optimistă si să creadă în vorbele lui rostite solemn în acea noapte de sărbătoare.

***

ALĂTURI DE EA, Jason era si el îngândurat. Noaptea trecută fusese de paradis. Se simţise aproape de Nickie iar invitaţia ei de a o însoţi la

reuniunea familiei îl emoţionase. Acum însă, la lumina zilei, temerile ei parcă reapăruseră.

De ce se îndoia oare de dragostea lor? De ce nu avea încredere în el?

Opri masina la culoarea rosie a unui semafor si-n răgazul de câteva secunde o luă de mână si-i zâmbi uitându-se intens în ochii ei si implorând-o din privire să creadă în dragostea lor. Nickie îi strânse mâna si-i răspunse zâmbetului cald, înţelegând si mesajul privirii lui. îl iubea din toată inima si era sigură de asta în ciuda oricăror gânduri perfide care i se mai strecurau prin minte.

După câteva minute ajungeau la locuinţa lui Vivian. Desi luminoasă, ziua era destul de rece din cauza vântului aspru care bătea îndoind azaleele însirate pe lângă aleea de acces. Cu braţele încărcate de pachete, Nickie si Jason se grăbiră să ajungă în veranda casei construite în stil colonial. Jason trase de mânerul clopoţelului iar Nickie începu să chiuie de bucurie când prin ferestre zări imensul pom de Crăciun încărcat cu podoabe sclipitoare.

Usa se deschise larg si în prag îi întâmpină Steve Miller, soţul lui Vivian, un zdrahon cu zâmbet larg si glas tunător.

-- Nickie! strigă el îmbrăţisându-si fiica vitregă. Şi Jason! Ce bine-mi pare că vă văd din nou împreună! Haideţi... veniţi! Lăsaţi-mă să vă

ajut!

Intrară în holul pardosit cu gresie si Nickie închise ochii. Inspiră adânc, savurând mirosul de brad amestecat cu mireasma fripturii de curcan si cu aroma de vanilie a prăjiturilor.

- Vivian! Hai să vezi cine a venit! Bubui glasul lui Steve care luase pachetele si le ducea să le pună sub brad.

Vivian apăru într-o clipă, îmbujorată de emoţie. Era si ea mărunţică, o variantă încărunţită a fiicei sale.

- Ce surpriză minunată, să veniţi din nou amândoi!
- La mulţi ani si Crăciun fericit, mamă! îi ură Nickie îmbrăţişând-o. Iartă-ne că am întârziat
- Crăciun fericit, spuse Jason sărutând-o pe obraji.
- Vai, nici nu pot să vă spun cât sunt de fericită că-n ziua asta superbă vă văd împreună! exclamă ea tulburată cuprinzându-i pe amândoi cu braţele în jurul taliei. Haideţi, daţi-mi hainele si mă duc să vă aduc ceva de băut.

Se auziră chicote si ţepete vesele ale unor glasuri de copii.

- Mătusa Nickie! Mătusa Nickie!

In hol năvăliră, gata s-o răstoarne, gemenii Kavin si Devin, copiii lui Mack, fratele ei. La cei patru anisori ai lor erau adorabili, exaltaţi de atmosfera sărbătorească.

- A venit Mos Crăciun si ne-a adus un joc electronic! ţipă Kevin cu glas zglobiu, uitându-se în sus cu ochisorii negri plini de uimire si emoţie.
- Şi navete spaţiale! completă Devin cu acelasi elan.
- Tu ce ne-ai adus, mătusă Nickie? întrebă Kevin plin de speranţă.

înainte de a apuca ea să răspundă, băieţii îl zăriră pe Jason lângă brad si năvăliră spre el.
- Unchiule Jason! Unchiule Jason!

încântat de bucuria lor, Jason îi săltă pe amândoi în braţe râzând si răspunzându-le la întrebări. Nickie rămase pe loc si admira cu drag scena. Lângă ea apăru Mack.
- Nickie dragă, mă bucur că ne revedem.
- Oh, Mack! Ce plăcere! A trecut cam mult timp de când nu ne-am întâlnit. Ce noutăţi ai? Mack, care ca si sora lui era scund si brunet, o îmbrăţisă si o sărută pe obraji.
- Am vesti bune. Am fost avansat manager la spitalul la care lucrez si avansarea a venit foarte bine acum, înainte de sărbători.
- Bravo, foarte bine! Cu atâtea guri de hrănit sunt sigură că ar fi venit bine oricând. Apropo, unde este nevastă-ta?
- Miriam o schimbă pe Jenny. Ştii adăugă el pe un ton confidenţial, cursul de făcut la oliţă n-a dat încă rezultatele scontate. Chicoti si privind spre larma din camera alăturată îl zări pe Jason

asaltat de băieţi. A, ce văd? V-aţi împăcat. Foarte bine, era si cazul!

- Da, încuviinţă Nickie, să zicem că ne-am împăcat. Cu oarecare efort, dar...

- Mă duc să-l salut. Hei, Jason! La mulţi ani! îmi face plăcere să te revăd.

Dinspre dormitor, atrasă de animaţie, apăru Meredith îmbrăcată într-o rochie verde largă. De când se văzuse cu Nickie în urmă cu câteva zile crescuse parcă, devenind imensă. Era, evident, în ultima fază a sarcinii.

- In sfârsit, iată-vă! Greu aţi mai ajuns!

- Scuză-ne... Doamne Meredith, te simţi bine? Arăţi de parcă vei naste peste o clipă. Crezi că e bine să te agiţi pe-aici cu noi? N-ar trebui să stai întinsă?

Meredith îsi aranjă pletele blonde si reusi să zâmbească.

- Draga mea, crede-mă în starea asta nici o poziţie nu e confortabilă. O privi pe Nickie cu atenţie si ridică sprâncenele. Ehe, îţi stă foarte bine fără ochelari. Te-ai adaptat cu lentilele, nu-i asa c-am avut dreptate?

- Ai avut si-ţi mulţumesc. Ai fost grozavă.

Li se alătură si Richard, soţul lui Meredith, care le cuprinse pe după umeri.

- Bună, Nickie! Ei, ce zici, reuseste surioara ta să ia premiul pentru prima nastere a anului?

Nickie râse. Ii era simpatic Richard. Nu era prea

chipes dar era amabil si prietenos si Nickie stia că-si iubea soţia si că de fapt, nu-l interesa decât sănătatea ei si a copilului.
Jason li se alătură si el. O sărută pe cumnată si strânse bărbăteste mâna lui Richard.
- Mă bucur să vă văd, oameni buni. La mulţi ani!
- Felicitări pentru împăcare. Presupun c-a fost înfierbântată de-aţi dormit până asa târziu, comentă Meredith făcându-i cu ochiul.
Stânjenită, Nickie se

înrosi si-si ascunse ochii cu palma. Aha, frumoase pietricele, scumpo, continuă Meredith observând brăţara. Şi văd că ţi-ai pus si verigheta. Asa da, înseamnă că treaba e serioasă de-a binelea!

Jason simţi stânjeneala lui Nickie si încercă s-o salveze de sub tirul verbal.

- Hei, ce zici, cumnăţico, nu ne faci la desert o nastere demonstrativă?! glumi el măsurând cu privirea talia ei mult îngrosată.

- Jason, fantezia ta bolnavă precis ar gusta asa ceva, îl înţepă Meredith spre amuzamentul soţului ei.

- Fantezie bolnavă? Nicidecum, replică Jason. Nu e nimic fantezist într-o nastere. Mai daţi-ne răgaz, de cel mult un an, mie si lui Nickie, si vă vom dovedi! adăugă el luându-si drăgăstos soţia de umeri.

Vioaie, Vivian apăru din sufragerie si le

întrerupse sporovăiala.

- Masa este pregătită! Vă rog, poftiţi cu toţii!

***

SE ADUNARĂ si se asezară toţi în jurul mesei lungi acoperită cu o faţă de masă imaculată. Sosi si Miriam, soţia lui Mack, împreună cu fiica lor Jenny. Delicată si sfioasă, la cei doi ani pe care-i avea, micuţa blondă îsi ascundea ochii albastri după fusta mamei, nefiind obisnuită cu atâta lume în jurul ei.

Nickie si Jason se asezară unul lângă celălalt iar Steve si Vivian la cele două capete ale mesei. înainte de a servi supa delicioasă de moluste care aburea în castronul de porţelan, Vivian se ridică în picioare.

- Acum că suntem toţi aici, vreau să vă spun încă o dată că sunt extrem de fericită că voi doi, Nickie si Jason, v-aţi împăcat si-aţi renunţat la divorţ.

Toţi izbucniră în aplauze, chiar si micuţa Jenny, si Nickie se simţi emoţionată de entuziasmul lor. Se uită spre Jason si el îi strânse discret mâna. Steve făcu semn cerând liniste, apoi se ridică si el în picioare pentru rugăciunea tradiţională.

- Doamne, îţi mulţumim că ne-ai dăruit harul tău aducând împreună întreaga familie în jurul acestei mese, în această frumoasă zi de sărbătoare.

***

DUPĂ MASĂ toţi se adunară în camera de zi, lângă bradul împodobit, să-si primească darurile aduse de Mos Crăciun. Ii urmăreau cu duiosie pe cei trei prichindei care ţopăiau fericiţi si chiuiau în timp ce desfăceau pachetele. Văzându-i, Nickie simţi în suflet un val de căldură si înţelese cât de mult îsi dorea să aibă si ea copilul ei. Jason se apropie de ea si o îmbrăţisă pe după umeri, citindu-i gândurile din privire si împărtăsind aceeasi nostalgie.

Vivian aduse cafele si prăjituri si discutând si glumind au petrecut întreaga după-amiază cu sentimentul bucuriei că erau o familie unită si fericită.

Spre seară Nickie si Jason îsi luară rămas-bun si plecară cu regret spre casă.

- A fost o zi superbă, nu-i asa? remarcă Nickie în masină după ce demaraseră.

- Da, într-adevăr! Mi-a făcut plăcere să revăd întreaga familie. Cel mai frumos a fost însă să asistăm, să participăm... să simţim si noi bucuria copiilor provocată de minunea Crăciunului. Ştii... eu n-am avut de fapt niciodată o familie, continuă Jason cu tristeţe. Vreau să spun, o familie ca a ta, numeroasă, cu fraţi si surori... Şi mă gândesc că as putea, că am putea s-o avem acum. Un cămin, o familie, copii... îsi luă mâna dreaptă de pe volan si o mângâie pe Nickie pe

genunchi.

- Jason, mi se pare sau vrei să mă seduci?

- Te iubesc, Nickie, si visul meu este să am un copil de la tine. Astăzi când lângă brad mă uitam la nepoata si la nepoţii nostri, numai asta îmi doream. Tu nu?

Cu lacrima unei amintiri triste în colţul ochilor, Nickie încuviinţă, dând din cap.

- Ba da, Jason...

- Nickie, în noaptea trecută când am făcut dragoste nu ţi-ai luat nici o precauţie si sunt sigur că erai constientă de asta. Am înţeles că esti si tu hotărâtă să

fim cu adevărat din împreună. Să rămânem împreună, să fim o familie adevărată. A fost darul cel mai frumos pe care-l puteam primi si pentru asta, îţi mulţumesc.

- Şi cine stie...? Poate c-a fost cu adevărat o noapte miraculoasă, în toate privinţele...

ÎŞI PETRECURĂ ultimele zile din an tot timpul împreună, agăţându-se de orice clipă în care puteau fi singuri, în intimitate. Jason a mai fost nevoit să treacă de câteva ori pe la firmă si în rest au mai iesit doar ca să-si facă cumpărăturile pentru revelion.

Noaptea dintre ani au sărbătorit-o tot în intimitate, singuri, fără invitaţi.

In zorii primei zile a anului, când abia adormiseră, a sunat telefonul. Mahmură, Nickie

reusi să mormăie un răspuns.

- La mulţi ani! Mătusă Nickie, răsună vocea triumfătoare a lui Richard. Meredith a născut un băiat zdravăn de aproape patru kilograme.

- O, bravo! Felicitări, Richard! Spune-mi, cum se simte Meredith?

- Foarte bine. A născut fără probleme si acum doreste să te vadă.

- Mă bucur... Venim imediat, spuse Nickie înviorată de vestile bune cu care începea anul.

Jason se dezmeticise si el, înţelegând din conversaţie ce se întâmplase.

- Meredith a născut un băiat si sunt amândoi bine, îl lămuri ea încântată. Hai, îmbracă-te, să mergem la spital să-i vedem.

La spital, în rezerva în care era Meredith si Richard îi găsiră si pe Vivian cu Steve care ajunseseră, plini de mândrie, înaintea lor.

- Nickie, scumpa mea, o întâmpină Meredith radioasă, n-o să-ţi vină să crezi. A fost prima nastere din an! Copilul meu si al lui Richard este primul născut al anului!

- Splendid! Sunt fericită pentru tine, mai ales că sunteţi sănătosi! exclamă Nickie îmbrăţişându-si sora.

Trecură alături într-o sală de asteptare si printr-un geam despărţitor care dădea în salonul noilor născuţi îl văzură pe cel mai recent membru al familiei. Dădea din mânuţe viguros, se

întindea si căsca. Nickie îl privea cu ochi măriţi, plini de încântare.

- O, Jason! E atât de mic, de neajutorat... si de adorabil! Şi uite ce păr negru are!

- Ce zici, n-ai vrea tu să încerci să reusesti prima nastere a anului viitor? întrebă Jason râzând. Autosugestia are efect!

Nickie simţi un nod în gât. Se lipi de el si-i strânse mâna cu putere.

Capitolul 11

CURÂND DUPĂ primele zile ale Anului Nou, când activitatea a reintrat pe făgasul normal, Nickie găsi din nou motive să-si reînvie bănuielile. Jason era ocupat până peste cap si ca rezultat devenise stresat si iritat. Desi era constientă că solicitarea lui era consecinţa directă a problemelor legate de deschiderea magazinului din Galveston, nu putea uita că aceleasi împrejurări contribuiseră la prima lor despărţire. Participa si ea, ajutând în timpul liber la selectarea si angajarea noului personal si la alcătuirea unor programări pentru aprovizionare. Asta ar fi putut-o face să înţeleagă si să accepte starea lui Jason, dacă n-ar fi intervenit si alte motive care să-i resuscite temerile.

într-una din seri, spre mijlocul lui ianuarie, erau la apartamentul lui Jason. Nickie voia să pregătească cina si să-l ajute pe Jason să strângă podoabele bradului, si când simţi că Jason era mai tensionat decât de obicei. Scăpă un glob care se făcu ţăndări si iritat trânti o înjurătură, apoi se întinse pe canapea frecându-si tâmplele ca să se calmeze.

- Ce s-a întâmplat, dragul meu?

Nickie se aseză lângă el si-l mângâie pe frunte si Jason îi zâmbi recunoscător.

- Scuză-mă, te rog!... Sunt îngrijorat.
- Spune-mi, ce se întâmplă?
- Am intrat într-o încurcătură.
- O, e grav?
- Nu... nu stiu!... Ţii minte că aveam nevoie de o mărire a finanţării?
- Sigur! Şi Sam Whittacker ţi-a aprobat-o!
- Da, dar se pare că au fost niste erori de calcul.
- Cum asa?

Jason închise ochii si oftă abătut.

- Ştii că plănuisem să obţin pentru deschiderea magazinului noua colecţie de modele sport, lansată de Henry Lamont.
- într-adevăr e excepţională. Am văzut câteva în reclamele pe care si le-a făcut în alte magazine si mi-au plăcut foarte mult. Ideea ta e

grozavă.

- Da, dar... Lamont a fost de acord să-mi acorde exclusivitatea distribuirii în Huston dar, îţi dai seama. asta costă.
- Şi care e problema?
- Problema e că suma respectivă n-a fost inclusă când s-a calculat nivelul suplimentării împrumutului.
- Of, înţeleg! Dar cum a fost posibilă o astfel de greseală?
- Nu-mi dau seama. Poate din vina secretarelor. Ed Simpson jură că n-a primit calculele pentru noua linie, desi eu sunt sigur că i le-am trimis.
- Şi cât de grav este?
- Hm... O sumă formată din sase cifre. Dacă nu-l pot convinge pe Sam Whittacker să mai mărească împrumutul, voi fi nevoit să deschid magazinul pe jumătate gol...

Nickie se încruntă si îsi duse îngrijorată mâna la tâmplă.

- Te-ai aventurat puţin cam departe în afacerea asta, nu ţi se pare?
- Ba da, mai ales că este o perioadă destul de strânsă din punct de vedere financiar.
- N-ai vrea să încerc să vorbesc si eu cu

Sam? As putea afla de la alţi beneficiari ai lui Lamont câteva

cifre reprezentând succesul noii linii si să i le prezint lui Sam. Poate l-as putea convinge. Ştii că sunt o negociatoare bună.

- Doamne, ar fi fantastic! Dar nu e prea mult să-ţi cer asta?

- Nu, nu este, mai ales că bănuiesc în ce relaţii esti acum cu el... Şi cine altcineva ar putea rezolva asa ceva?

Jason se înviorase si avea în ochi un licăr de speranţă.

- Esti sigură că nu ţi-e greu să faci asta?

- Nu, căci doresc si eu ca noul magazin să fie o reusită.

Jason o îmbrăţisă si o sărută pe frunte.

- îţi mulţumesc, scumpa mea! Esti grozavă!

Cu elanul renăscut, se îndreptă spre brad să-si continue treaba începută. Nickie se apropie de cămin să ia de pe marginea lui teancul de scrisori si de felicitări de Crăciun primite de Jason. Voia să le pună undeva într-un sertar al biroului. Una dintre felicitări îi alunecă din mână si Nickie se aplecă s-o ridice. Felicitarea se deschise si ea văzu semnătura din josul celor câteva rânduri. Simţi un fior rece si nu se putu abţine să nu

citească ultimul rând: „Mi-a făcut plăcere să ne revedem. Cu drag, Tracy”. Rămase pe loc ţeapănă, cu ochii privind în gol.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Jason.

Cu mâna tremurândă, Nickie îi întinse felicitarea. Jason păli si se forţă să-si înghită nodul din gât.

- A, asta era? Doar atât? Doar atât?!!! Nu mă văd cu ea deloc! adăugă el uluit.
- Atunci cum naiba poţi explica asta...?

Năucit si cu o expresie de vinovăţie pe figură, Jason îsi trecu mâinile prin păr.

- Nickie... Nickie, stai o clipă! Mesajul se referă la faptul că am trecut unul pe lângă altul la o recepţie... înainte de Crăciun.
- Ce recepţie? Care recepţie?
- La agenţia la care lucrează Tracy.
- Nu mi-ai spus nimic despre asta! răbufni ea acuzator.
- Ai avut revizia aceea importantă chiar în după- masa aceea si am luat-o cu mine pe Stephanie... Nickie îţi jur c-a fost o chestiune de afaceri. Nu pot să nu menţin relaţiile cu Agenţia Zacherry... Mă folosesc de ei.
- Te folosesti si de Tracy?
- Nickie, nu e cinstit să exagerezi, bâigui el jalnic.

- Nu e cinstit? Găsesc un mesaj drăgăstos de la târfa aia si ţie ţi se pare că exagerez. Enervat, Jason îsi ridică mâinile si începu să se plimbe prin cameră.

- Vezi, de-asta nu ţi-am spus nimic. Eram sigur că vei reacţiona asa! Se opri în faţa ei, cu ochii scăpărând de mânie. Şi dacă vrei să stii, Tracy a încercat să flirteze cu mine, ca si cu aproape toţi bărbaţii de acolo... si am ignorat-o. Nu i-am dat nici o atenţie!

- Atunci, de ce-ai păstrat felicitarea ei? ţipă ea exasperată.

- N-am aruncat-o, sau n-am distrus-o, fiindcă mi-a fost indiferentă. Rămaseră pe loc ţintuiţi, privindu-se cu mânie câteva clipe si cântărind fiecare vorbele celuilalt, apoi Nickie se întoarse brusc, îsi luă poseta si se îndreptă spre usă.

- Plec acasă! îngămă ea abia deslusit, fără să se mai uite spre el.

Jason se repezi după ea si o apucă de braţ.

- Nickie, nu! Te rog, nu! o imploră el cu disperare în glas. Intâlnirea cu Tracy n-a însemnat nimic... Nici nu cred că i-am spus mai mult de două vorbe. Poţi s-o întrebi pe Stephanie... Iţi spun adevărul, jur!

Nickie se oprise si îl privea palidă cu ochii

înlăcrimaţi, luptându-se cu vălmăsagul de sentimente contradictorii din suflet.

- Nici măcar n-ai amintit că ai fost la acea recepţie sau că ai văzut-o. Cum să te cred?

- Ştiu... ai dreptate, am gresit si-mi pare rău. O trase spre el si-i luă faţa în palme. Nickie, te rog, crede-mă! Tracy este un capitol definitiv încheiat. Niciodată n-am s-o mai folosesc la vreo prezentare măcar!
- Niciodată? repetă ea neîncrezătoare.
- Niciodată, îţi promit!

Nickie oftă si se strădui să-l privească adânc în ochi.

- Atunci... nu stiu...
- Draga mea, ai puţină încredere în mine. Fără asta nu se poate!

O trase si mai aproape de el si o sărută... Apoi luând-o cu braţul pe după umăr o conduse înapoi în sufragerie. îi dădu o batistă si o ajută să-si steargă rimelul întins de lacrimi pe obraz.

- Cu astea ce vrei să faci? arătă ea spre teancul de felicitări.
- Aruncă-le tu, te rog, la gunoi, o îndemnă el ridicând din umeri si răspunzându-i la zâmbet, bucuros că furtuna trecuse.
- Printre ele am observat si una de la mama

ta...

- Ah, pe aceea nu!

O alese chiar el din teanc iar pe celelalte i le întinse cu un gest degajat. Nickie iesi în bucătărie si le puse în

cosul de gunoi. Ar fi vrut să scape si de îndoieli tot atât de usor. Gândurile din ultimele săptămâni de dinainte de sărbători îi reveniseră în minte... Făcuse oare o greseală teribilă acceptându-l din nou pe Jason în viaţa ei?

STÂND LA MASĂ în faţa ei, Jason simţea si el că neîncrederea plutea din nou în aer, dar nu putea să schimbe situaţia. Realmente nu dăduse importanţă întâlnirii cu Tracy si nici felicitării primite de la ea. O trecere cu vederea care putea să ruineze reconcilierea cu Nickie, reconciliere pe care o dorise din tot sufletul.

Capitolul 12

INTR-O DIMINEAŢĂ însorită de la sfârsitul lui ianuarie, Jason si Nickie se îndreptau spre noul magazin din Galveston. Nickie era obosită, la fel cum fusese în ultimele zile. Reusise să menţină cu Jason un raport fragil, din seara aceea în care găsise felicitarea lui Tracy.

Faptul că fuseseră foarte ocupaţi nu ajutase

deloc lucrurile. Până la deschiderea magazinului nu mai erau decât două săptămâni si uneori amândoi se temeau că nu vor reusi. Finanţarea adiţională pentru noua linie sport nu fusese aprobată încă, desi Nickie intervenise de mai multe ori. Toată agitaţia adăugată la sarcinile curente de serviciu o făcea să se simtă trasă si ruptă în o mie de direcţii.

- Te simţi bine? o întrebă Jason îngrijorat.

- Nu prea. Sunt obosită.

- Sper să nu iei si tu gripa asta care bântuie si care a făcut turul prin personalul magazinelor mele.

- Sper si eu... Nickie făcu o grimasă si ridică din umeri neputincioasă.

- Ai vreo veste de la Sam Whittacker?

- Nu, dar mi-a promis că se ia o hotărâre cât de curând... Mai vreau să-i duc câteva cifre privitoare la rentabilitatea investiţiei.

- Esti un înger! îţi ţin pumnii!

- Lasă asta! Bine că cel puţin tu ai reusit să finalizezi cea mai mare parte din lucrările de instalare care au cam întârziat.

Jason făcu un semn de lehamite cu mâna.

- Da... Acum însă a apărut o altă belea, chiar la începutul săptămânii viitoare mă întâlnesc cu comisia locală pentru monumente istorice.

- Asta ce mai e?

- S-a găsit cineva care să ridice obiecţii faţă de schimbările pe care le-am făcut la faţada originală.

- Că ai schimbat, adică, usile si ferestrele acelea aproape putrezite?

- Ei bine, da!

- Doamne, ce nebunie!

- E doar o sicană peste care voi trece însă, căci am toate autorizaţiile locale si în plus clădirea nu e înre-

gistrată ca monument istoric. Trebuie însă să vorbesc cu ei si să aplanez un conflict... Intr-o comunitate mică, ca aceasta, relaţiile publice au importanţă sporită.

Nickie dădu aprobator din cap.

- Sunt sigură că te vei descurca, mai ales că ai înfiinţat o mulţime de locuri de muncă. Şi ideea de a folosi la parada de deschidere studente din oras în loc de manechinele profesioniste se dovedeste că a fost genială.

- Da, stiam că e importantă implicarea comunităţii...

Se lăsă o tăcere confortabilă si Nickie închise ochii. Nici nu-si dădu seama că adormise decât când se trezi, mângâiată cu blândeţe de Jason. Masina era deja parcată nu departe de magazin.

- Poate ar fi bine să te duc să tragi un pui de

somn la casa de pe plajă. Ce spui?

- Nu, nu. Mă simt bine! Vreau să văd ce progrese s-au făcut. Incercă inutil să-si înăbuse un căscat... Asta este doar fiindcă nu-mi dai ocazia să dorm destul, adăugă ea glumind.

- Scuză-mă, câteodată uit că nu oricine se descurcă cu cinci ore de somn ca mine. Se aplecă spre ea si o sărută în fugă. Iţi promit, scumpo, că diseară te las să dormi de la ora opt, ca un bebelus.

Râseră amândoi si coborâră din masină. în adierea rece a vântului Nickie începu să tremure si Jason o cuprinse cu braţul. Se opriră o clipă să admire faţada proaspăt renovată pe care strălucea nouă firmă.

- Ei, ce zici?

- Arată grozav! exclamă ea cu vioiciune simulată.

în interior era mare agitaţie. Se lucra din plin la
standuri de expunere, rafturi si vitrine. Se auzeau lovituri de ciocan si mirosea a vopsea si a talas. De obicei, Nickie găsea agreabile astfel de mirosuri, dar azi simţi un gol în stomac si un nod în gât. încercă să-si abată atenţia concentrându-se să observe progresele vizibile făcute de lucrători. Se apropie si studie cu atenţie stativele metalice cu confecţii acoperite cu pungi de plas-

tic si cutiile mari pline cu diverse mărfuri: cosmetice, gablonzuri, accesorii. Erau toate stivuite, gata să fie despachetate când ultimele finisaje se vor fi terminat. îl văzu pe Jason admirând întreaga scenă cu un zâmbet satisfăcut. Era în largul lui, plin de energie, în timp ce ea abia se ţinea pe picioare.

- S-a avansat într-adevăr, foarte mult, comentă ea când ajunseră la al doilea nivel.

- Jason, Nickie, bună dimineaţa! îi întâmpină cu glas tonic Beatrice Langley iesind din biroul din spate.

Beatrice fusese numită de Jason manager al noului magazin si acum supraveghea clipă de clipă lucrările.

- Bună, Beatrice! o salută Jason. Crezi că vom fi gata în două săptămâni?

- Ne străduim. Dacă primim până atunci si colecţia Lamont...

- Ştiu, stiu. Lucrăm la asta, o asigură el punându-si mâna pe umărul lui Nickie si privind-o admirativ.

- Prea bine! Nădăjduiesc să reusim... Veniţi acum să vă arăt materialul publicitar care a sosit ieri de la tipografie.

O urmară pe Beatrice în magazia din spate. Aici majoritatea rafturilor erau goale si Nickie realiză cu strângere de inimă că într-adevăr n-

aveau bani destui pentru întreaga cantitate de marfă necesară. Pe o masă lungă erau câteva teancuri de afise si fluturasi publicitari elegant tipăriţi care anunţau: „Deschiderea Noii Atracţii a Firmei Stellar din Galveston”. Era menţionat programul festivităţilor din ziua Sfâtului Valentin, cu oferta de sampanie si de reducere cu zece procente la primele cumpărături.

- Tipografia a făcut o treabă bună! exclamă Jason mulţumit.

- Desigur... am si trimis deja ziarelor locale câte un exemplar pentru includerea în pagina publicitară a ediţiilor de săptămâna viitoare si am angajat mai mulţi tineri pentru distribuire prin oras.

- Foarte bine! Să lasi o parte pentru ziua deschiderii, căci fiind sărbătoare pe insulă vor fi mulţi turisti.

- Tu ce zici, Nickie? întrebă Beatrice. Esti cam tăcută azi... Te simţi bine?

- Mă tem că a luat si ea gripa asta care este la modă, răspunde Jason în locul ei.

- Chiar dacă e asa, încerc măcar să nu v-o dau si vouă, încercă ea să glumească.

în magazie năvăli o adolescentă cu păr rosu cârlionţat.

- Bună ziua tuturor!
- Bună ziua, Stacy, ce doresti?

- Doamnă Langley, secretara dumneavoastră, m-a sunat să mă anunţe că a sosit rochia pe care o voi purta la paradă, se explică tânăra cu însufleţire.
- Asta e... Uite-o aici, spuse Beatrice apropiindu-se de stativul pe care atârnau mai multe rochii.
Scoase punga de plastic protectoare si-i arătă lui Stacy rochia verde, elegantă, de seară.
- Aaa... E superbă! exlamă Stacy cu ochii mari sclipitori.
- Hai, du-te si probeaz-o, să vedem dacă e nevoie de modificări.
Stacy reveni peste câteva minute arătând gata pentru a urca pe estradă. Făcu câţiva pasi spre ei si se roti încântată.

- Imi vine perfect, doamnă Langley!
- Da... într-adevăr, foarte bine. Acum ai grijă să nu uiţi de repetiţia care va fi săptămâna viitoare, si rea- minteste-le si celorlalte feţe.
- Desigur, doamnă Langley. In clipa următoare se întoarse cu ochii rugători spre Jason. Domnule Stellar, îmi daţi voie să iau rochia acasă, s-o arăt mamei si prietenelor mele?
- ... Dacă promiţi c-o să ai grijă să nu păţească ceva, încuviinţă Jason după o scurtă ezitare.
- Sunteţi nemaipomenit! Vă mulţumesc.

Stacy sări în sus de bucurie si iesi val-vârtej să se schimbe.

- E minunat să ai atâta energie, sopti Nickie privind cu invidie în urma ei.

- Vei avea si tu, draga mea, îndată ce te vei odihni puţin, o asigură Jason.

Beatrice îsi puse mâna pe fruntea lui Nickie si ridică nedumerită din umeri.

- N-ai temperatură, dar esti foarte palidă, draga mea, Jason, ai grijă de ea!

- Uite, plecăm acum si o bag în pat. O ajută pe Nickie să-si pună haina si porniră spre iesire. Afară în stradă aerul rece o pătrunse imediat si Nickie începu să tremure. Jason îsi scoase jacheta si i-o puse pe umeri.

- Jason... nu... nu trebuie.

- La naiba, Nickie, de ce nu mi-ai spus că te simţi atât de rău?

Abia trăgându-si picioarele ajunse la masină. Jason porni încălzirea la maximum si până să ajungă la casa de pe plajă, Nickie aţipi din nou.

Urcară cu greu scările si intrară în casă. Jason o ajută să se dezbrace si o acoperi cu pături apoi se duse la bucătărie. Reveni cu o supă instant fierbinte, dar Nickie refuză s-o mănânce. îsi scoase blugii si se băgă si el sub pături, trăgând-

o lângă el ca s-o încălzească. îi mângâie obrazul si o sărută pe frunte.

- Dacă până mâine nu te simţi mai bine, mergem la medic.

Nickie se cuibări lângă el si se relaxă, pătrunsă de căldura confortabilă. închise ochii si se gândi că poate era o legătură între starea de slăbiciune si greaţa pe care o simţea si de care nu-i pomenise nimic lui Jason. Ştia că ciclul îi întârziase mult si-si aminti că în zilele din preajma Crăciunului fuseseră exact în perioada cea mai fertilă. Era foarte posibil ca Jason să-i fi dăruit de Crăciun mult mai mult decât brăţara cu diamante si ursul de plus. Era oare adevărat?

Capitolul 13

BĂNUIALA EI se adeveri. Nici vorbă de gripă, era însărcinată. Simţi o fericire imensă când medicul o anunţă că va avea copilul pe care si-l dorea atât de mult.

- Sunteţi sigur? insistă ea tulburată.

Doctorul Phillips dădu din cap.

- Vom astepta, desigur, rezultatul analizei de laborator care să confirme, dar schimbările fizice pe care eu le observ sunt foarte clare. O privi cu atenţie si continuă: Nickie, observ o

reţinere. Este ceva care te împiedică să te bucuri din plin de această sarcină?

- Da, răspunse ea precipitat. Mă tem că as putea-o pierde din nou si asta nu cred că as mai suporta.

Doctorul se sprijini de spătar si-si înlănţui degetele.

- Ti-am explicat de câteva ori că ceea ce s-a întâmplat a fost... să zicem un ghinion. Un anumit procentaj de sarcini sfârsesc cu un avort spontan, în cazul tău, din cauza unui embrion deficient, cum a confirmat examenul de laborator. Nu există nici un motiv să crezi că această sarcină va avea acelasi curs.

- Dar aparent lucrurile merg mai prost. Data trecută n-am avut aceste stări de greaţă...

- Este exact invers. Prezenţa acestor stări nu este un semnal de alarmă; în cazul tău este mai degrabă un simptom pozitiv... că lucrurile merg normal.

- înţeleg...

- Ce-mi poţi spune despre soţul tău? întrebă doctorul Phillips. Ultima dată când ai fost la consultaţie spuneai că sunteţi pe cale să divorţaţi... Se pare că v-aţi împăcat, adăugă el după o scurtă pauză.

- Da, ne-am împăcat, dar... ca să fiu sinceră... nu sunt sigură că mariajul nostru este pregătit pentru acest test.

Doctorul Phillips se încruntă apoi continuă cu calm:

- Te-ai gândit oare că tocmai pierderea copilului a precipitat ruptura cu Jason?

- Da... chiar si el mi-a spus asta.

- Avea dreptate. Părerea mea este că nimic nu poate cimenta mai bine o căsnicie decât un copil. Şi în cazul vostru va avea un efect pozitiv, sunt sigur!

Discutară în continuare si doctorul îi dădu sfaturi în legătură cu regimul alimentar si cu programul obligatoriu de somn.

Părăsi clinica si se îndreptă spre birourile lui Jason. Avea să-i spună o grămadă de noutăţi. Sam Whittacker o sunase la birou chiar înainte de a pleca si o anunţase că s-a aprobat suplimentarea finanţării. Era o veste care-l va încânta pe Jason, care se hotărâse deja să vândă o parte din acţiunile proprii pentru a putea cumpăra colecţia Lamont.

Dacă îi va spune si vestea minunată despre copil, va fi în al nouălea cer. Dar nu era oare mai bine să mai amâne puţin? Era sigură că Jason s-

ar fi folosit de motivul sarcinii pentru a întări relaţia lor si ar fi insistat ca ea să se mute definitiv înapoi la el, pentru a fi o familie adevărată. Pe de altă parte, în ciuda tuturor asigurărilor doctorului Phillips, temerile nu i se spulberaseră definitiv. Şi mai era încă ceva. Se simţea tulburată si stresată emoţional căci chiar duminică avea loc botezul copilului lui Meredith si, la întâlnirea familiei, Vivian îl invitase, asa cum stia încă de la Crăciun, pe tatăl ei care urma să vină din California împreună cu actuala lui soţie. îi era aproape groază de această întâlnire si era sigură că Jason n-ar fi scăpat ocazia de a anunţa tuturor si vestea sarcinii ei, iar asta i se părea insuportabil. De ce oare se adunaseră toate asa, deodată?

***

CÂND NICKIE intră în birou, rămase pe loc usor socată. Bosumflată si cu ochii înrosiţi, Stephanie îsi aduna lucrurile si le punea într-o cutie.

- Stephanie, ce-ai păţit?

Stânjenită, fata evită privirea ei.

- O, bună ziua, doamnă Stellar. Să-i spun soţului dumneavoastră că sunteţi aici?

- Da, sigur... Dar ce se întâmplă?

- Cum vedeţi... plec.

- De ce?

- Cred că e mai bine să vă spună domnul Stellar.

Stephanie apăsă pe un buton si-l anunţă pe Jason
prin interfon, iar Nickie intră în biroul lui. îl găsi stând în faţa ferestrei si simţi imediat că era tensionat.

-Jason?

Se întoarse pripit spre ea si zâmbi forţat.

- Bună, scumpa mea. Cum te simţi?

- Foarte bine.

-Ai ceva noutăţi pentru mine?

- Noutăţi...

- Noutăţi de la Sam Whittacker!

- A, da... M-a sunat să-mi spună că s-a aprobat suplimentarea.

- Extraordinar! Se repezi la ea si o sărută zgomotos. Eram sigur că vei reusi... Scumpo, esti fantastică!

Nickie asteptă să se potolească, apoi se aseză în fotoliu.

-Jason, ce e cu Stephanie?

- Ce să fie?... A demisionat.

- Cum asa?! De ce?

Jason se încruntă, îsi strânse buzele si-si trecu

degetele prin păr.

-Am avut o... confruntare în dimineaţa asta.

Nickie simţi că păleste si-si strânse pumnii.

- Ce fel de confruntare?

Jason începu să se plimbe agitat prin birou si evită s-o privească în ochi.

- Ei bine, trebuie să stii... Stephanie era îndrăgostită de mine de mai mult timp si a aflat de la colegi despre problemele noastre conjugale... Astăzi, m-a

întrebat deschis dacă ne-am împăcat si când i-am confirmat că suntem din nou si definitiv împreună... a demisionat pe loc.

- Dumnezeule!... De ce-ai lăsat-o să creadă că...

- Niciodată nu i-am făcut avansuri.

Nickie îsi muscă buzele.

- Poate că nu, dar nici nu i-ai spus că ne-am împăcat.

- Ti-am mai explicat că problemele mele familiale nu le consider c-ar fi treaba ei, replică el cu încăpăţânare.

- Şi totusi, probabil că ai încurajat-o în vreun fel. De exemplu, ai luat-o cu tine la acea recepţie dinainte de Crăciun.

- Dar asta făcea parte din atribuţiile ei.

- Nu stiu ce să cred... Nu stiu...

Nickie se ridică si se duse la fereastră. Simţea că o cuprinde panica. Era însărcinată si încurcăturile lui Jason cu femeile din jurul lui apăreau din nou la orizont. Se repeta oare istoria în acelasi fel nefericit?

Jason se apropie în spatele ei si o îmbrăţisă.

- Nickie, de ce n-ai încredere în mine? Te rog să fii sigură că esti singura femeie importantă pentru mine. Cu ochii înlăcrimaţi, Nickie nu putu să-i răspundă. Hai

să megem acum să luăm prânzul, continuă Jason, si diseară am să-ţi dovedesc cât de mult însemni tu pentru mine.

Nickie se crispă la vorbele lui si se întoarse decisă spre el.

- Nici vorbă! Cred c-ar fi bine să nu fim împreună în următoarele câteva nopţi.

- La naiba, Nickie, de ce lasi prostia asta să se strecoare între noi? protestă el furios.

- Sunt obosită, Jason. Am nevoie de liniste.

- ... S-ar putea să ai dreptate. De altfel, de săptămâna trecută, de când am crezut că ai gripă, nu ţi-ai revenit pe deplin... O.K. Dar sper să vii cu mine la Galveston în weekend, pentru ultimele pregătiri. Marţi e deschiderea.

- Sigur, Jason. Ştiu că ai nevoie de mine. Dar si tu să nu uiţi că duminică e botezul si întâlnirea plănuită de mama.

- Aha... asta era! exclamă Jason ducându-si un deget la tâmplă. Esti îngrijorată pentru cum va decurge revederea cu tatăl tău!

- Da, si asta... Bănuiesc că va fi îngrozitor.

- Vrei totusi să mergi?

- Bineînţeles, nu putem lipsi de la botez.

- Asa e. Ai dreptate... Acum să mergem. Avem doar de celebrat obţinerea suplimentării.

O găsiră pe Stephanie aproape gata cu împachetatul. Se opriră în faţa ei dar ea nu-si ridică privirea. Nickie simţi compătimire faţă de ea, desi ar fi fost îndreptăţită poate să fie mânioasă sau geloasă.

- Stephanie, as vrea să te răzgândesti... Ai fost o secretară competentă, o lăudă Jason încercând să pară cât mai degajat.

- Imi pare rău, domnule, dar nu pot.

- Atunci... îţi doresc succes. Iţi voi trimite cecul final si scrisoarea de recomandare.

- Vă mulţumesc.

Jason îsi luă soţia de braţ si iesiră. Asteptând liftul, Nickie simţi un gol în stomac, care sigur nu era din cauza foamei. In mod previzibil prânzul a fost un chin iar conversaţia lor, pe măsură.

Despre copil, Nickie n-a scos nici o vorbă.

Capitolul 14

SĂPTAMÂNA A TRECUT fără să se mai întâlnească, asa cum au stabilit. Nickie l-a informat pe directorul ei că e însărcinată si el a fost imediat de acord să-i reducă programul. A găsit si cuvinte de laudă la adresa ei si i-a spus că locul în firmă îi era sigur si în viitor. Era linistită să stie că se putea descurca, oricum ar fi evoluat relaţia cu Jason.

Se simţi puţin vinovată că lui Jason nu-i spusese nimic, mai ales după discuţia cu directorul, si se hotărî să-l anunţe imediat ce se vor întâlni, în weekend. Jason o sună joi seara si o informă că el trebuia să meargă de vineri la Galveston. Cum ea nu putea pleca atât de devreme, se înţeleseră ca ea să meargă singură sâmbătă dimineaţa si să se întâlnească la casa de pe plajă.

Când ajunse acolo, în jurul orei unu, Mercedesul lui Jason era deja parcat pe alee. Isi ridică gulerul ca să se ferească de vântul aspru si urcă scările. Indată ce intră, simţi căldura plăcută răspândită de focul din cămin. Jason vorbea la telefon plimbându-se nervos prin cameră.
Imediat ce o zări faţa i se lumină într-un zâmbet

larg.

- Hei, Frank, tocmai a venit soţia mea. Te sun eu mai târziu, da?

O îmbrăţişă pe Nickie cu căldură si o sărută.

- Bună, Jason!

- Bine ai venit, draga mea!... Dă-mi haina. O ajută să se dezbrace, apoi o luă de mână si o conduse spre canapeaua de lângă foc. Cum te simţi? Cum a fost drumul?

- Ca de obicei, m-am descurcat. Şi tu...? Pari îngrijorat.

- Hm... Ca să fiu sincer am avut o zi cumplită. Am vorbit puţin mai devreme cu depozitul din Houston. Câteva din rochiile pentru paradă n-au ajuns încă; se pare că transportul s-a rătăcit.

- O, nu! Imi pare rău, Jason... Nu stiu, parcă e un lanţ de ghinioane cu magazinul ăsta, nu ţi se pare?

- Din păcate, asa e; dar m-am cam obisnuit cu genul ăsta de încurcături.

- Şi cu toate astea pe cap, ai găsit timp si pentru mine, să vii să mă întâmpini.

Jason o privi drăgăstos si-si puse braţul pe umerii ei.

- N-as fi ratat asta pentru nimic în lume, crede-mă... Mi-a fost dor de tine.

Desi era zâmbitor si vorbise calm, Nickie simţi

îngrijorarea lui.

- Şi ce altceva mai merge rău?

- O... mai sunt câteva complicaţii de ultimă oră, răspunse el vag, evitându-i privirea. Mă voi descurca cumva; sunt sigur. Şi tu ce-ai mai făcut?

Nickie îsi înăbusi un căscat, apoi se trase mai aproape de el si-si puse capul pe pieptul lui.

- Nimic deosebit, am fost si eu ocupată cu serviciul.

- Hai să ne băgăm în pat; văd că ţi-ar prinde bine un pui de somn.

- Să ne băgăm în pat!?... Cam stiu eu ce înseamnă asta la tine, râse ea amuzată. Dar parcă spuneai că ai niste complicaţii de rezolvat; nu esti ocupat?

- Pentru asta nu sunt niciodată ocupat.

- Şmecherule! Nu... nu acum. Scuză-mă, sunt indispusă.

- Nickie...

înainte de a putea continua, sună telefonul si Jason ridică receptorul bombănind.

- Alo, da!... Acum?... Bine, vin imediat. Se întoarse spre ea cu o expresie întunecată. Uite că ai dreptate... Trebuie să plec la magazin.

- Vrei să vin si eu? As dori să văd cum arată, acum că e aproape gata.

Jason stătu o clipă pe gânduri apoi clătină din

cap.

- Nu! Cred că esti prea obosită... Ar fi bine să te întinzi si mai târziu am să revin si să te duc să vezi totul.

- Bine, fie cum spui tu, acceptă ea ridicând din umeri.

***

DUPĂ PLECAREA lui, Nickie se dezbrăcă si se strecură în asternuturile proaspete. Ii părea rău că iarăsi că nu-i spusese lui Jason vestea cea mare. Il văzuse însă atât de tensionat si de preocupat cu problemele lui. Şi nici nu-i venea s-o spună asa, ca pe un fapt divers... Se simţea si ea asaltată de grijile legate de deschiderea magazinului, dar mai ales de reuniunea de mâine la care urma să-l reîntâlnească după atâta timp pe tatăl ei.

Reusi în cele din urmă să aţipească, dar numai după câteva minute telefonul sună nemilos.

- Alo? murmură ea morocănoasă.

- Doamnă Stellar? sunt Claude White, managerul de la Galleria; Jason este acolo?

- Nu, a plecat de mult la magazin. Doriţi să vă dau numărul de acolo?

- Nu, mulţumesc, îl am. De fapt de o oră încerc să sun acolo dar linia e în permanenţă ocupată si din păcate eu nu mai pot sta aici ca să

insist. N-aţi putea dumneavoastră să-i transmiteţi mesajul meu?

- Ba da, desigur!

- Spuneţi-i, vă rog, că am reusit să depistez rochiile care s-au rătăcit. Transportul a ajuns din greseală la depozitul din Houston si chiar acum eu plec si-l voi prelua. în câteva ore voi fi cu ele la Galveston.

- Bine că s-a rezolvat!... îi transmit eu lui Jason; va fi încântat.

Nickie încercă si ea să sune la magazin dar linia era într-adevăr ocupată. îsi dădu seama că era inutil să mai spere să adoarmă, asa că se hotărî să ducă personal mesajul.

Se îmbrăcă, îsi puse haina, îsi luă poseta si iesi. Vântul se înteţise si valurile se loveau cu furie de ţărm.

Se urcă în grabă în masină si în zece minute ajunse în oras. Cu greu găsi un loc de parcare în apropierea magazinului. Tinându-si haina lipită de corp se luptă cu vântul năbădăios dar se opri totusi o clipă, să

admire o vitrină aranjată într-o fantezie nautică inspirată. Peste tot erau ghirlande, steguleţe multicolore si afise care anunţau deschiderea sărbătorească din ziua Sfântului Valentin. Difuzoarele si ele instalate si un rock vioi se lăsa întrerupt de anunţuri publicitare.

In magazin se făceau ultimele pregătiri. Se aranja marfa în vitrine si în standurile de vânzare la cosmetice, bijuterii si marochinărie, iar la nivelul al doilea colecţia Lamont atârna pe umerase agăţate de stativele metalice, sau astepta să fie despachetată din ambalajele elegante. Era o atmosferă febrilă si totul mirosea a nou.

Undeva în spate Nickie o zări pe Beatrice Langley vorbind concentrată la telefon. Nu era de mirare că linia fusese tot timpul ocupată. Nickie îi făcu semn cu mâna si Beatrice îi răspunse. Se îndreptă apoi spre birouri unde spera să-l găsească pe Jason. De cum deschise usa, îngheţă îngrozită, izbită de mirosul greţos pe care nu-l mai putea uita de când îl simţise îmbibat în cămasa lui Jason în acea noapte de cosmar. Se opri derutată, sperând că se înseală. Dar curând ochii îi confirmară informaţia olfactivă. In mijlocul încăperii stătea Jason înconjurat de trei manechine superbe, sumar îmbrăcate, iar una dintre ele era Tracy. Tracy în presoană, numai într-un bikini negru, etalân- du-si superbele picioare.

îngenuncheat în faţa ei Jason scotea dintr-o cutie lungă o rochie neagră elegantă. Fără s-o observe pe Nickie, desfăsură rochia în faţa lui Tracy si ţinând-o de bretele o lipi de umerii ei goi

pentru a vedea dacă i se potrivea.

Nickie începu să tremure si simţi un cuţit în inimă. Cum putea să facă asta după ce jurase că niciodată n-o va mai folosi pe Tracy?

Fiind cu faţa spre intrare, Tracy o zări prima pe Nickie si-i aruncă un zâmbet insolent, triumfător. Jason urmări privirea ei si întoarse capul. Scăpă rochia din mână când o văzu pe Nickie si porni spre ea.

- Nickie...

Era însă prea târziu. Cu inima sfâsiată de durere si sufletul invadat de amintirea nopţii în care si-a pierdut copilul. Nickie pornise în goană spre iesirea magazinului. Se simţea o proastă care se lăsase încă o dată sedusă de magia vorbelor lui, în timp ce el nu se schimbase deloc. Acum îi era clar că mereu vor fi femei ca Tracy sau Stephanie care i se vor oferi, cu siguranţă încurajate într-un fel sau altul chiar de el. Era un cerc vicios din care el nu va iesi niciodată si asa ceva ea nu putea suporta la nesfârsit. Trebuia să scape, să se protejeze în vreun fel, si asta fără să-si mai piardă copilul pe care si-l dorea.

Ajunsese în stradă si se repezi orbeste să traverseze, când degetele de oţel o smuciră de braţ în ultima clipă pentru a nu fi izbită de camionul care trecea în viteză.

- Ce faci? Vrei să te sinucizi? se răsti Jason

cu glas strangulat.

- Lasă-mă... lasă-mă!

- Nici nu mă gândesc... De ce-ai fugit asa nebuneste...?

Lacrimile îi invadară ochii si vorbele îi ţâsniră într-un torent mânios:

- La dracu! Mai si întrebi de ce? Pentru că esti un mincinos ordinar! Un ticălos lângă care nu voi fi niciodată fericită...

- Nickie, nu-i adevărat, nu-i cinstit să...

- Adevăr? Cinste? pufni ea dezgustată. Cum poţi tu vorbi de adevăr si de cinste când cuvintele tale n-au nici o valoare? Mai bine întoarce-te si continuă s-o îmbraci si s-o dezbraci pe Tracy si pe cine mai vrei!

- Nickie, te rog linisteste-te si hai să ne întoarcem, să-ţi explic.

- Nu e nevoie... Lasă-mă să plec!

Se smuci dar Jason o ţinu cu putere de umeri.

- Dacă nu vrei să vii, am să-ţi explic chiar aici. Ştii bine că aceste ultimele pregătiri au fost un calvar. In afară de transportul cu rochii rătăcit, azi-dimineaţă am fost anunţat că trei dintre fetele alese pentru

paradă s-au înbolnăvit de gripă. Ce era să fac? Am fost nevoit să apelez iar la agenţia din Houston... si acum încercam cu disperare să repartizez piesele pentru fiecare dintre fete.

- De ce-ai acceptat-o pe Tracy? ţipă ea nepotolită. Mi-ai promis că n-o vei mai folosi.

- Asa e, recunoscu el jalnic. Dar n-am avut de ales... Numai ele erau disponibile.

- Şi de ce nu mi-ai spus si mie? întrebă ea printre suspine.

- Pentru că stiam că-ţi voi trezi acele amintiri neplăcute... Te rog, crede-mă! Nu mă judeca cu atâta asprime... Am nevoie de tine.

- Ai nevoie de mine? repetă ea cu amărăciune. Poate ai nevoie de mine pentru ambiţia ta de a mai avea un magazin, de a reusi încă într-o afacere. însă, cu adevărat, n-ai nevoie de mine, sfârsi ea cu resemnare dureroasă.

- Nickie, cum poţi spune asta?

- Pot, pentru că asa e. Şi orice ai zice, m-ai minţit; nu mai pot avea încredere în tine.

- Şi nu-ţi mai pasă că te iubesc? articulă el cu disperare.

Nickie nu-i mai răspunse. Se întoarse si alergă spre masină.

Capitolul 15

JASON INTRĂ în barul hotelului din apropiere. Trecuse abia o oră de la discuţia cu Nickie si încă era tulburat. Era singurul client dar solitudinea era binevenită. Se aseză la o masă si-si sprijini

capul în palme.

Făcuse o mare greseală să nu-i spună lui Nickie că fusese nevoit să apeleze la Tracy si la celelalte două manechine. Care ar fi fost reacţia ei dacă ar fi făcut-o?

Simţise că în ultimele săptămâni se îndepărtase unul de celălalt, în special din cauza acelei felicitări. Urmase apoi episodul cu Stephanie când el fusese cumva obligat să-i spună că ea era îndrăgostită de el.

Dacă în acest context, în care suspiciunile lui Nickie erau din nou trezite, i-ar fi spus că urma să colaboreze din nou cu Tracy, cu siguranţă că ar fi scandalizat-o.

- Cu ce să vă servesc, domnule?

Jason îsi ridică privirea la chelneriţa blondă care astepta zâmbitoare comanda. Dacă Nickie l-ar fi văzut, ar fi fost precis geloasă numai pentru că o femeie nostimă îi zâmbea astfel.

Se simţi tentat să-si comande un whisky mare care să-i îndulcească amarul. Ezită câteva clipe chinuitoare dar reusi să se stăpânească. Nu trebuia să lase ca frustrarea pe care o simţea în legătură cu căsnicia să-i submineze o decizie personală foarte importantă.

- Domnule?

- Adu-mi, te rog, o apă minerală Perier, comandă el, răspunzând cu un zâmbet larg chelneriţei.

Oftă după plecarea ei si se întoarse la gândurile lui. Cum putea oare să schimbe impresia negativă pe care i-o făcuse lui Nickie? în acea clipă, n-avea nici o idee.

îN APARTAMENTUL ei din Houston, Nickie se chinuia si ea, răvăsită de gânduri negre. în faţa ochilor îi revenea mereu scena din magazin cu Jason si Tracy.

Dorise cu ardoare să creadă în el, iar acum totul se năruise. Jason îsi încălcase promisiunea si distrusese astfel încrederea ei încă fragilă.

Telefonul îi întrerupse gândurile.

- Alo?!

- Doamna Stellar?

- Da.

- Sunt Stephanie Burns, fosta secretară a soţului dumneavoastră... Vă sun ca să mă scuz pentru situaţia penibilă în care m-am pus si poate... pentru neînţelegerea pe care am provocat-o...

- Nu trebuie să te scuzi, o încurajă Nickie cu politeţe binevoitoare.

- Ba da! Ţin să vă asigur că între mine si soţul

dumneavoastră nu a fost nimic. Vreau să spun că niciodată nu m-a încurajat în vreun fel. Totul a fost doar din cauza slabiciunii mele...

- Inţeleg, murmură Nickie sceptică.

- Ştiţi desigur că domnul Stellar este genul de bărbat care fascinează femeile fără să facă nimic, continuă Stephanie.

- Da... asa e.

- Vreau să spun că am asistat ca secretară a lui la multe faze în care diverse femei cu care intra în relaţii normale de colaborare se zăpăceau în faţa lui si une-

ori deveneau chiar caraghioase, continuă Stephanie volubilă, încurajată de tonul înţelegător al lui Nickie. Cea mai recentă scenă de genul ăsta a fost la o recepţie din preajma Crăciunului când un manechin, Tracy Wright, l-a asaltat pur si simplu iar el nu mai stia ce să facă să scape de ea...

- Spune-mi, te rog, Jason te-a pus să dai acest telefon? o întrerupse Nickie devenită dintr-o dată suspicioasă.

- O, nu! Vă asigur că nu. Nici n-am mai vorbit cu el de când am demisionat.

Nickie tăcu câteva secunde lungi reflectând, apoi îndrăzni să întrebe:

- Şi crezi că n-a încurajat-o nici pe această Tracy?

- Sunt sigură că nu. Chiar cred că avea o aversiune faţă de ea, căci mi-a atras atenţia si a insistat să n-o mai accept pentru nici un fel de colaborare.

- ...Da, bine...

- Incă o dată, doamnă Stellar, vă rog să mă scuzaţi dacă v-am cauzat neplăceri si... încă ceva... Să stiţi că domnul Stellar ţine foarte mult la dumneavoastră. Am aflat că abia v-aţi împăcat si cred că aţi făcut bine că i-aţi dat această sansă căci vă iubeste cu adevărat. Ar fi fost păcat să vă despărţiţi!... Vă doresc să aveţi noroc împreună!

- Bine, Stephanie. îţi doresc si eu mult noroc si... îţi mulţumesc pentru telefon.

Nickie închise telefonul si rămase cu gândul la conversaţia tocmai terminată.

A DOUA ZI de dimineaţă, Nickie se trezi deprimată. înainte de-a adormi răsucise lucrurile pe toate părţile si încercase să le vadă si din punctul de vedere al lui Jason. Ajunsese în cele din urmă la concluzia că reacţionase excesiv si se simţea stânjenită, chiar vinovată. Iar acum, îi era dor de el.

Se îmbrăcă întrebându-se dacă Jason va veni

si el la botez. Ajunse devreme la biserică si îi găsi pe ai ei deja acolo; pe mama ei si pe Steve, pe Richard, Meredith si micuţul nepoţel. Erau toţi, ca si ea, foarte emoţionaţi. Nickie află de la Vivian că Mack si soţia lui erau încă acasă si pregăteau copiii. Toţi o întrebară despre Jason si ea îi asigură că urma să vină si el mai târziu.

Ca să scape de alte întrebări Nickie îsi luă în braţe nepoţelul si începu să-l alinte si să-l giugiulească. îl strângea cu drag la pieptul ei si-i săruta obrăjorii bucălaţi, gândindu-se la fărâma de viaţă care crestea în propriul ei trup.

Deodată, toţi ai ei tăcură si Nickie întoarse capul curioasă. Prin usa dublă, cu vitralii, a bisericii, intrau tatăl ei, Malcolm Smith si soţia lui, Sandra. Erau o pereche superbă si privirile tuturor se opriră asupra lor. Malcolm Smith era un bărbat cărunt, dar deosebit de chipes la cei cincizeci si ceva de ani iar Sandra, o blondă platinată, mult mai tânără decât el, avea un trup probabil perfect.

Amândoi erau îmbrăcaţi cu eleganţă deosebită; el într-un costum impecabil croit iar ea într-o rochie roz cu o jachetă de nurcă.

Vivian păsi prima spre ei si-i întâmpină.

- Malcolm! Sandra! Suntem bucurosi că aţi

venit, le spuse ea cu politeţe întinzându-le mâna.

- Ne bucurăm si noi să vă vedem.

Meredith îsi făcu loc, cu copilul în braţe.

- Bună, tată! îl salută ea călduros. Uite-ţi nepotul! Nu-i asa că e frumos? Sper să-ţi semene.

- Draga mea, arătaţi superb si tu si copilul. îmi dai voie să-l ţin si eu în braţe?

- Bineînţeles!

Malcolm ridică mândru copilul în sus, strălucind de încântare. îl privi cu duiosie si-i mângâie căpsorul apoi i-l înapoie mamei.

- Nickie, draga mea, tu ce mai faci?

- Bine, tată, răspunse ea cu un zâmbet sfios. Mă bucur că tu si Sandra aţi reusit să veniţi.

- N-am fi ratat o asemenea ocazie pentru nimic în lume si suntem fericiţi că ne-aţi invitat.

- Iar eu sper că n-aţi venit numai pentru o zi, interveni Steve cu efuziune.

- O, nu! Vom sta câteva zile, să am timp destul să revăd locurile si să vă vizităm pe fiecare.

Sosi si Mack cu familia lui, declansând o nouă serie de îmbrăţisări si salutări. Se asezară apoi tăcuţi, în primele rânduri în bănci, în asteptarea începerii slujbei religioase.

Curând la altar apăru preotul si ajutoarele sale si ritualul începu. Nickie urmări cu ochii în lacrimi de emoţie botezul nepoţelului ei si simţi o strângere de inimă imaginându-se fără Jason alături de ea, la botezul copilului ei. Nu după mult timp se auzi si binecuvântarea finală si slujba se termină. Uitându-se prin mulţime Nickie oftă dezamăgită căci Jason nu apăruse.

Ajunse împreună cu toţi ceilalţi la locuinţa mamei sale, Nickie se simţi si mai tristă si deprimată decât fusese dimineaţa. Frumuseţea botezului la care participase i-a arătat ceea ce sora si fratele ei aveau si ceea

ce si ea îsi dorea atât de mult, si anume o familie unită si iubitoare. Putea ea să aibă alături de Jason asa ceva? Se îndoia.

Acasă la mama ei, împreună cu celelalte femei, Nickie ajută la pregătirea mesei. Jason tot nu apărea si starea ei sufletească se prăbusea. In sufragerie Mack împărţi tuturor pahare cu aperitive si Vivian îi chemă pe toţi pentru un toast. Ridică paharul cu mândrie si spuse:

- Să bem pentru familia noastră unită si în special pentru cel mai tânăr membru al ei.

Toţi izbucniră în urale, ciocniră paharele si băură. Malcolm o luă de braţ pe Vivian si

împreună se retraseră la o parte, lângă fereastră. Când după câteva minute Vivian reveni la bucătărie. Nickie, se apropie discret de ea.

- Am observat că tu si tata vă înţelegeţi foarte bine. Nu s-ar părea că aţi divorţat... De fapt am fost chiar socată când am aflat că-l vei invita si pe el.

Vivian oftă si o privi zâmbind.

- Draga mea, am ajuns la vârsta la care înţelepciunea mă îndeamnă să renunţ la ranchiună. A venit timpul să uit partea amară a trecutului si să mă împac cu Malcolm.

- Asa e, încuviinţă Nickie, desi n-o înţelegea pe deplin.

- Am ajuns să-mi dau seama, reluă Vivian, că într-o anumită măsură si eu am fost responsabilă pentru despărţire si pentru ratarea căsniciei noastre.

Nickie tresări surprinsă si aproape că scăpă paharul pe care-l stergea.

- Mamă, cum poţi să spui asta? După felul în care te însela...

- Da, admit că Malcolm a avut totdeauna ochi alunecosi, o întrerupse ea. Dar într-un fel, eu l-am împins mai departe cu gelozia mea iraţională. Nu puteam crede că el s-ar mulţumi

cu o... floare de colţ, ca mine.

- Mamă, cum ai ajuns la o astfel de concluzie? întrebă Nickie uimită de spusele ei.

- Am ajuns la concluzia asta văzându-te pe tine făcând aceeasi greseală cu Jason.

- Ce?!! exclamă Nickie uluită.

- ...Nu-i asa că v-aţi certat iar? continuă Vivian cu blândeţe.

- Da... ne-am certat chiar ieri... Mamă, am încercat, dar... nu pot avea încredere în el.

- Draga mea, stiu că e greu. Gândeste-te însă că-l iubesti si te iubeste si asta e cel mai important. Nu face aceeasi greseală pe care am făcut-o eu! Fii înţelegătoare si ai încredere în dragostea lui!

Privind în gol, Nickie cântări vorbele mamei sale. începea să înţeleagă că viaţa e mai nuanţată, rareori

situaţiile putând fi creionate în alb si negru. In toţi acesti ani îsi blestemase tatăl considerându-l singurul vinovat, si acum vedea că lucrurile nu erau atât de simple. Iar mama, fiinţa în care putea crede fără rezerve, îi arăta că mergea pe aceeasi potecă distructivă care dusese la divorţul părinţilor ei. Indoiala si spiritul ei posesiv exagerat îl puteau îndepărta pe Jason. Trebuia să

aibă mai multă încredere în sine si mai ales în dragostea lui, asa cum îi spusese Vivian.

Nickie luă salata de fructe de pe masa din bucătărie si o duse în sufragerie. Aici îl observă pe Malcolm si pe Sandra si se apropie de ei.

- Asadar, spuneaţi că veţi rămâne câteva zile, nu-i asa.

- Da, cam o săptămână. Sandra vrea să vadă locurile, cosmodromul NASA, poate insula Galveston...

- A, aţi putea veni la Galveston chiar de Sfântul Valentin, când soţul meu deschide acolo un nou magazin!

- A menţionat Vivian ceva despre asta... Spune-mi, vine si Jason astăzi? Cum stii, încă n-am avut plăcerea să-l întâlnesc.

- Da... Din păcate nu sunt sigură că va reusi să ajungă.

- Oricum vom face să iesim împreună într-o seară, nu-i asa?

- Da, ar fi frumos...

Se auzi soneria de la intrare si inima lui Nickie zvâcni de emoţie si de speranţă. Steve deschise usa si în hol intră Jason, purtând în braţe un buchet imens de flori si un ursuleţ alb de plus pentru nepoţelul proaspăt botezat. Meredith si

Richard îl întâmpinară imediat, prezentându-i bebelusul. Jason îi îmbrăţisă si-i sărută si luă micuţul în braţe. Alintându-l si legănându-l cu sclipiri de fericire în ochi, intră în sufragerie si aici o zări pe Nickie. Privirile li se întâlniră asa câteva clipe, pline de emoţie.

- Bună, Jason, reusi Nickie să articuleze într-un târziu, cu glas tremurat... As vrea să ţi-l prezint pe tatăl meu, Malcolm Smith, si pe soţia lui, Sandra.

- Mă bucur să te cunosc, Jason. Chiar vorbeam cu Nickie de lup si iată că lupul era la usă.

- Sunt si eu încântat... Malcolm! Sandra! îsi strânseră mâinile cu cordialitate.

- Ştii, Jason, făceam cu Nickie planuri să iesim să cinăm împreună într-o seară, undeva într-un loc frumos. Ce zici?

- E o idee excelentă, dar trebuie să ne lăsaţi pe noi să vă invităm. Noi suntem gazdele...

- Bine, bine, cum vreţi voi, acceptă Malcolm râzând.

- Acum însă, reluă Jason, v-as ruga să ne scuzaţi o clipă pe mine si pe Nickie. Avem ceva de discutat.

- Bineînţeles.

Jason o luă de mână pe Nickie si se retraseră într-o cameră alăturată. Aici el închise usa în urma lor si o privi onest în ochi.

- Nickie, te rog să mă ierţi. Am gresit să nu-ţi spun despre Tracy.

Nickie zâmbi si-si plecă privirea.

- Sigur că te iert, mai ales că si eu am gresit pre- tinzându-ţi să nu ai în nici un fel de-a face cu alte femei frumoase.

Surprins de vorbele ei, Jason făcu ochii mari.

- Poate că da... oricum, m-am gândit la ceea ce e mai important pentru mine si cred că am găsit soluţia. Voi renunţa la magazinul din Galveston si dacă va fi nevoie, la întreaga reţea. Te iubesc prea mult ca să mai pot risca să te pierd.

- Of, Jason, dar e o nebunie. Nu trebuie să faci asta... Ştiu că mă iubesti. Eu trebuie să mă schimb, să am mai multă încredere în tine; numai asa vom putea rămâne împreună... Nickie se opri câteva clipe mângâindu-l din ochi, apoi continuă direct, fără nici o pregătire: Jason, mai este ceva. Vom avea un copil!

- Doamne-Dumnezeule! E minunat! exclamă el cu luciri de fericire în privire. Acum înţeleg... biata de tine de-asta ai reacţionat asa ieri, când îi

văzut-o pe Tracy.
Se repezi la ea s-o îmbrăţiseze si s-o sărute si ridicând-o se învârti extaziat, de câteva ori, cu ea în braţe.

- Da, Jason, am fost pur si simplu îngrozită că istoria se va repeta... Acum însă sunt sigură că vom reusi si de astă dată totul va fi bine.

- O, Nickie! Sunt atât de fericit!... O sărută din nou cu afecţiune, dorind s-o facă să-i simtă dragostea, tot atasamentul. Scumpa mea, esti sigură că nu vrei să renunţ la magazine?

- Absolut, sigur nu! Nu vreau să-ţi schimbi viaţa în nici un fel.

- Am s-o scot pe Tracy din parada de deschidere; fac eu cumva să meargă si fără ea.

- Nu, Jason; nu e nevoie. Il îmbrăţisă, apoi îi luă capul în palme si-l privi în adâncul ochilor. Am încredere în tine, Jason!

***

INAUGURAREA celui mai nou magazin al reţelei Stellar a fost un succes răsunător. Parada modei din

ziua Sfântului Valentin a fost urmată de o mare tombolă, miercuri, si de un simpozion pe teme de modă, joi. Afluenţa publicului, a vizitatorilor si a cumpărătorilor a depăsit orice asteptări sau pronosticuri, pe parcursul întregii săptămâni.

Sâmbătă era ultima zi a festivităţilor. Ca amfitrioni, Nickie si Jason îi întâmpinau si-i însoţeau pe vizitatorii si clienţii mai de seamă.

- Esti fericită, draga mea? o întrebă Jason pe soţia lui într-un moment mai degajat.

- N-am fost niciodată mai fericită.

- Cina de aseară, cu Sandra si tatăl tău, a fost deosebit de agreabilă.

- Am observat că te-ai simţit bine.

- Şi tu la fel. Se pare că nu mai ai resentimente faţă de el. Cum ai reusit?

- Ştii... Cred că datorită... înţelegerii si dragostei. îi strânse cu putere mâna si adăugă: De altfel, în inima mea nu mai este loc pentru ranchiună sau resentimente. Tot ceea ce-mi doresc esti tu si copilul nostru.

Fără să-i pese de cei din jur o îmbrăţisă si o sărută. Prin vitrină îi zări unul din clovnii angajaţi pentru publicitate. Le făcu semn cu mâna si umflându-si obrajii suflă în trâmbiţa cu care atrăgea atenţia trecătorilor. Jason si Nickie îi răspunseră la salut si se îmbrăţisară încă o dată fericiţi.

Epilog

A TRECUT un an si Jason si Nickie se plimbau pe faleza din Galveston în dimineaţa unei primăveri

blânde. De astă dată împingeau un landou în care dormita, toropită de aerul proaspăt Amanda Stellar, fiica lor în vârstă de sase luni.

- Uită-te, dragă, ce frumoasă e, spuse Jason cu mândrie sorbind-o din priviri. Iţi seamănă leit... Sunteţi amândouă niste păpusi!

- Ea este o păpusică scumpă! Cât despre mine... nu sunt tocmai sigură, râse Nickie.

- Ba nu, eu sunt sigur. Nu-i asa, Mandy, că si mama e o păpusică?

In moţăiala ei, Mandy răspunse parcă cu un gângu- rit, miscându-si mânuţa dolofană. Undeva pe o stradă din apropiere se auzi scrâsnet de pneuri si claxonul strident al unui automobil.

Mandy tresări speriată si începu să plângă. Imediat Jason s-a aplecat si a ridicat-o în braţe, încercând s-o calmeze.

- Nu-i nimic, nu-i nimic, păpusica mea. A fost o masină... Auzi?! A si plecat!

Mandy îsi uită repede necazul si, încă cu lacrimi în ochi, începu să se joace cu gulerul cămăsii lui Jason. Nickie îi sterse obrajii cu o batistă si-i mângâie părul cârlionţat.

- Ştii, draga mea, spuse Jason, mă uit la voi si mi se pare că nu e totul chiar perfect.

- Ce vrei să spui?

- Mi-am amintit că noi n-am reusit ca Richard

si Meredith să avem primul născut al anului... si dacă socotesc bine, adăugă el coborând glasul, am putea s-o facem dacă ne apucăm neîntârziat de treabă. Acum fiind sfârsitul lui martie... Socoteste si tu!

- Ce pezevenghi! Şi-mi mai spuneai mie că am o minte machiavelică! Ce părere ai, Mandy, de individul ăsta? Mi se pare că are de gând să aibă tot atâţia copii câte magazine. O luă pe Mandy din braţele lui si o aseză la loc în cărucior. Il îmbrăţisă apoi pe Jason si răspunse cu pasiune sărutului lui, simţind cât de nerăbdătoare era să ajungă acasă si să-i ofere ocazia de a-i dărui întâiul copil al anului viitor.

Sfâr[it